VII. évfolyam, 4. szám
1951. január 25.

Ludas Matyi

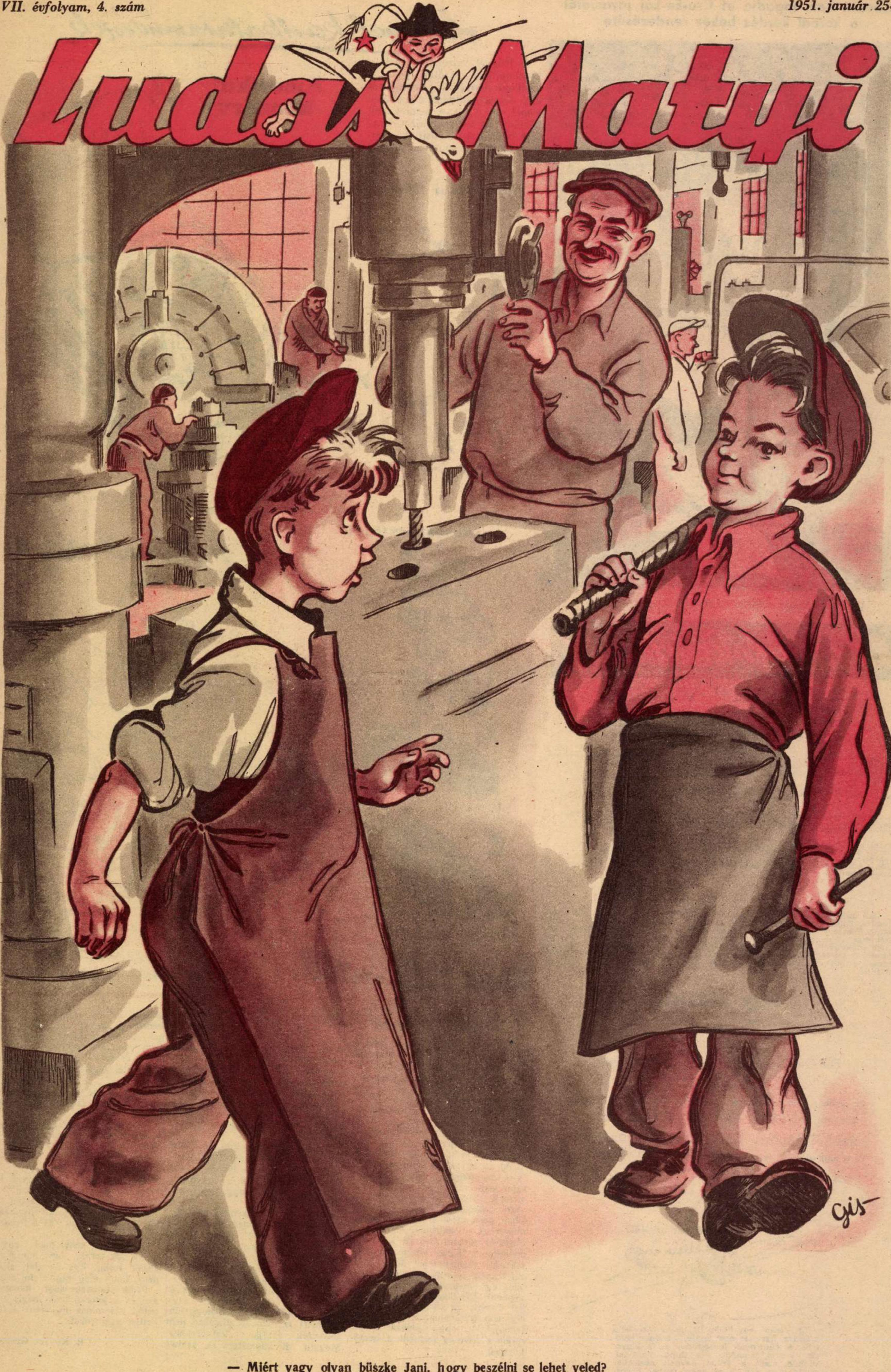

70 fillér

— Miért vagy olyan büszke Jani, hogy beszélni se lehet veled?
— Mert a mesterem már a kongresszusi felajánláson dolgozik és abban én is benne vagyok!

Acheson nem fogadja el Csu-En-Láj javaslatát a koreai kérdés békés rendezésére

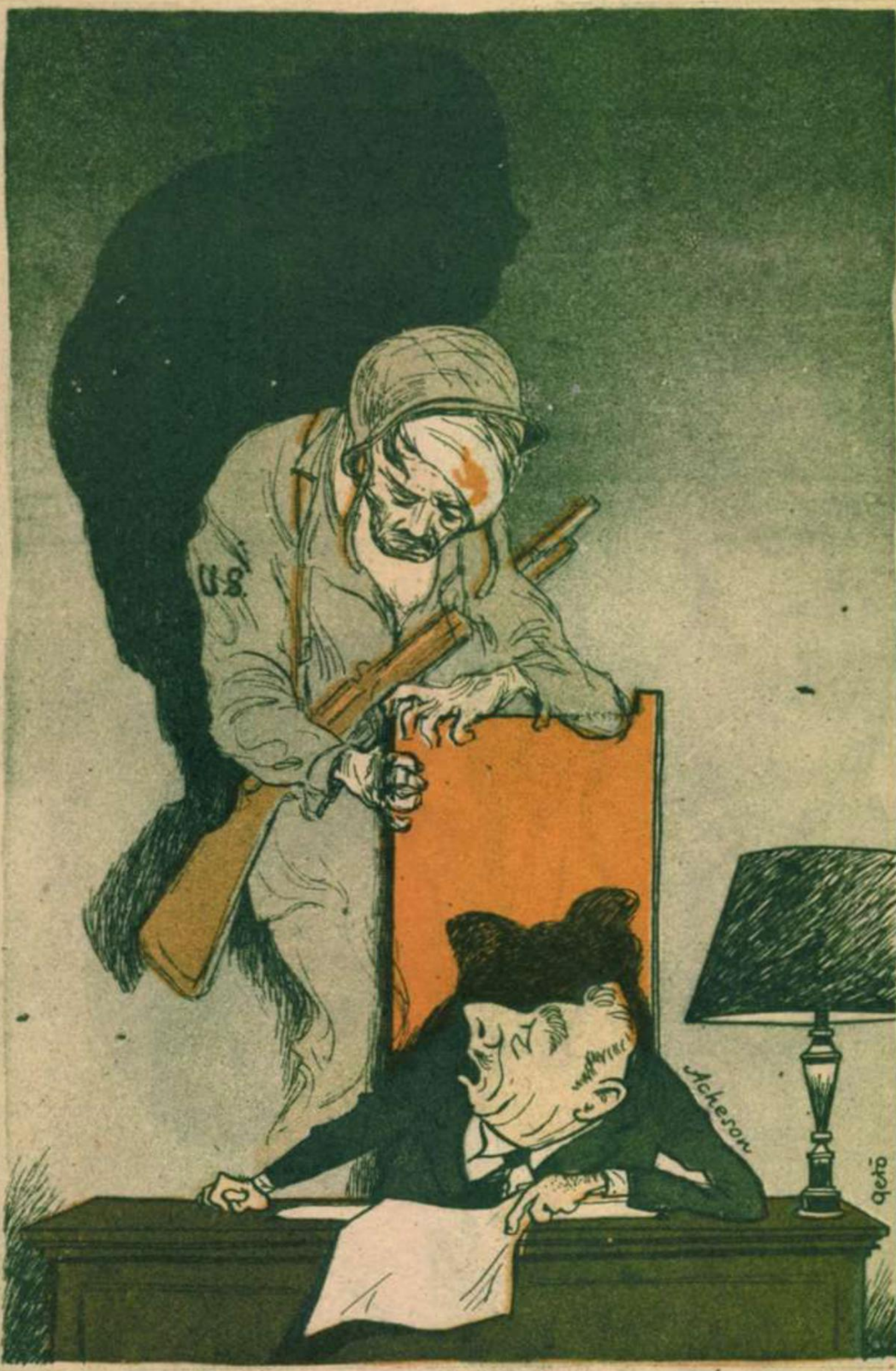

Acheson: Maga engem nem fog befolyásolni . . .

Le a bürokráciával!

ELŐÁLLÍTANDÓ?

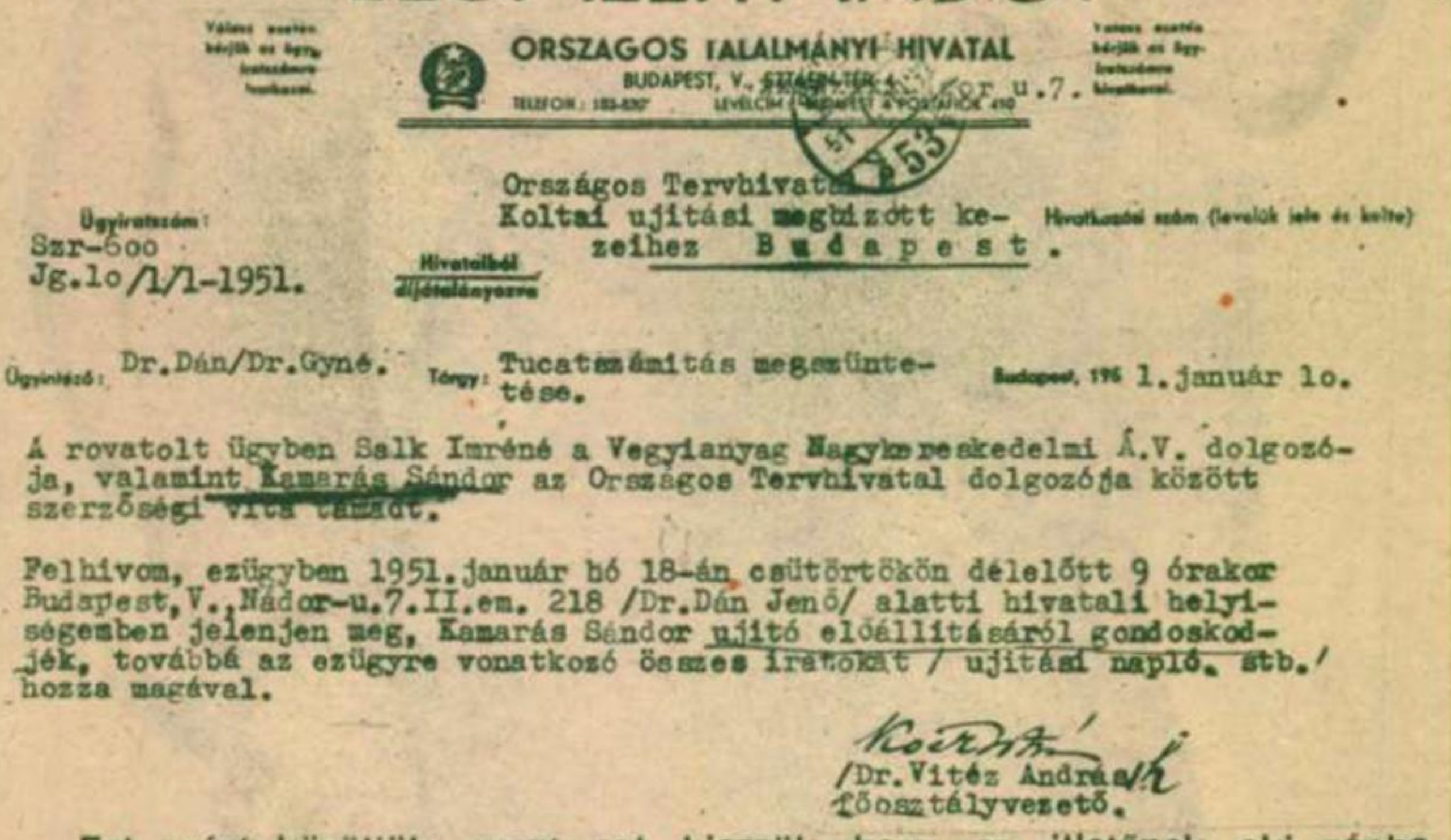

ORSZÁGOS TALÁLMÁNYI HIVATAL
BUDAPEST, V., ... Nádor u.7.

Országos Tervhivatal
Koltai ujitási megbizott kezeihez Budapest.

Ügyiratszám: Szr-600
Jg.10/1/1-1951.

Ügyintéző: Dr.Dán/Dr.Gyné. Tárgy: Tucatszámitás megszüntetése. Budapest, 1951. január 10.

A rovatolt ügyben Salk Imréné a Vegyianyag Nagykereskedelmi Á.V. dolgozója, valamint Kamarás Sándor az Országos Tervhivatal dolgozója között szerzőségi vita támadt.

Felhivom, ezügyben 1951.január hó 18-án csütörtökön délelőtt 9 órakor Budapest,V.,Nádor-u.7.II.em. 218 /Dr.Dán Jenő/ alatti hivatali helyiségemben jelenjen meg, Kamarás Sándor ujitó előállitásáról gondoskodjék, továbbá az ezügyre vonatkozó összes iratokat / ujitási napló, stb./ hozza magával.

/Dr.Vitéz András/
főosztályvezető.

Ezt azért közöljük, mert azt hisszük, hogy az illetőnek, aki gépbe diktálta, elcsúszott a nyelve s így az újító „előállításáról" akart gondoskodni. Persze azt is lehetne mondani, hogy a levélben említett szerzőségi vitát már eleve eldönti ez a szó. Ha a tucatszámítás megszüntetésének ötlete csakugyan Salk Imréné gondolata, akkor Kamarás Sándor eltulajdonította az ötletet. Vagyis: hibás. S ezért: előállítandó. De ennek a föltételességnek a világon semmi alapja nincs. Kamarás Sándor tehát nem előállítandó.

Egy aláírás

A levelet írta:

FÖLDMŰVELÉSÜGYI MINISZTÉRIUM
BUDAPEST, V., KOSSUTH LAJOS-TÉR 11
TELEFON: 121—790

Ez rendben van, egészen jól olvasható. Kinek írja a levelet:

Címzett: Állami Erdőgazdasági Üzemi Központ Személyzeti Osztály

Ez is olvasható. Ez is rendben van. De a levélen még ez is van:

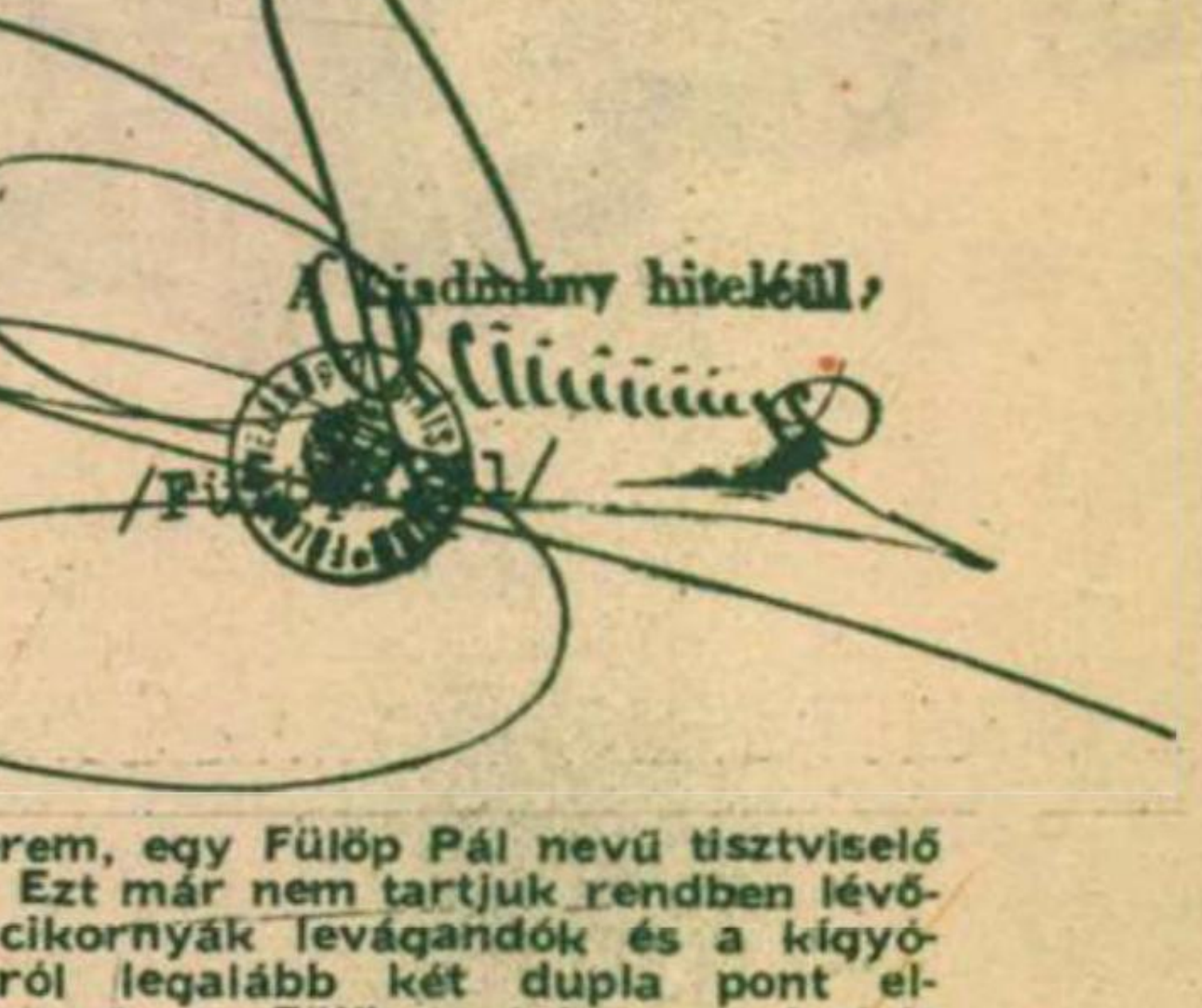

A kiadmány hiteléül:
/Fülöp Pál/

Ez, kérem, egy Fülöp Pál nevű tisztviselő aláírása. Ezt már nem tartjuk rendben lévőnek. A cikornyák levágandók és a kígyócsontvázról legalább két dupla pont elveendő, mert a Fülöp névben csak két dupla pont van. S az egész ember orvoshoz küldendő.

Lengyel karikatúraművészek

A lengyel rajzolóművészek a közelmultban kiadták politikai karikatúratermésük színe-javát egy díszes kiállítású mappában. Ebből a karikatúra-sorozatból közlünk itt néhány rajzot, amelyek beszédesen tanusítják a lengyel karikatúra-művészet magas színvonalát.

Parkírozni tilos!

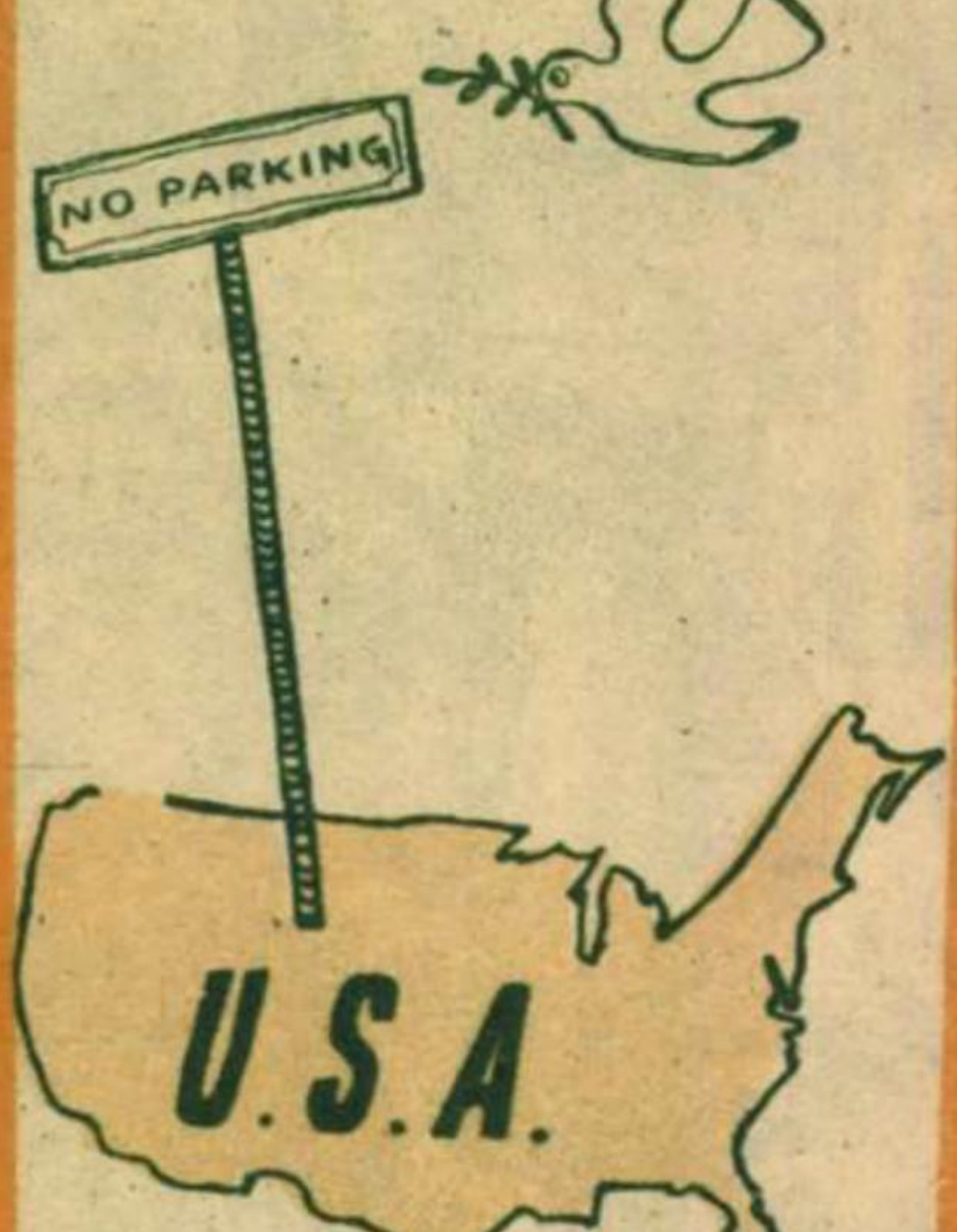

Amerikai konzerv

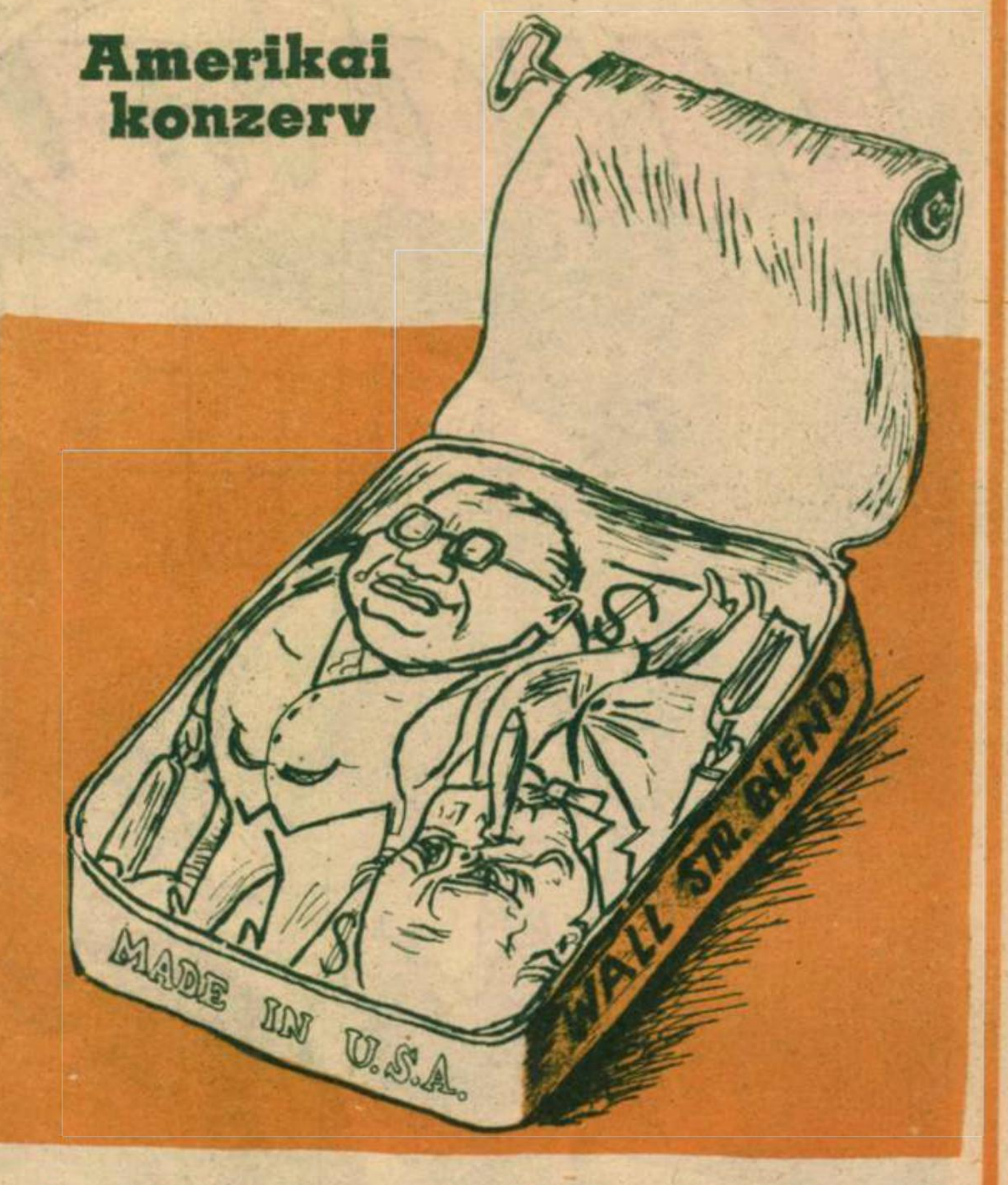

Churchill kijelentette az angol alsóházban, hogy Bevin magáévá tette a konzervatív párt külpolitikáját.

Tőkekoncentráció

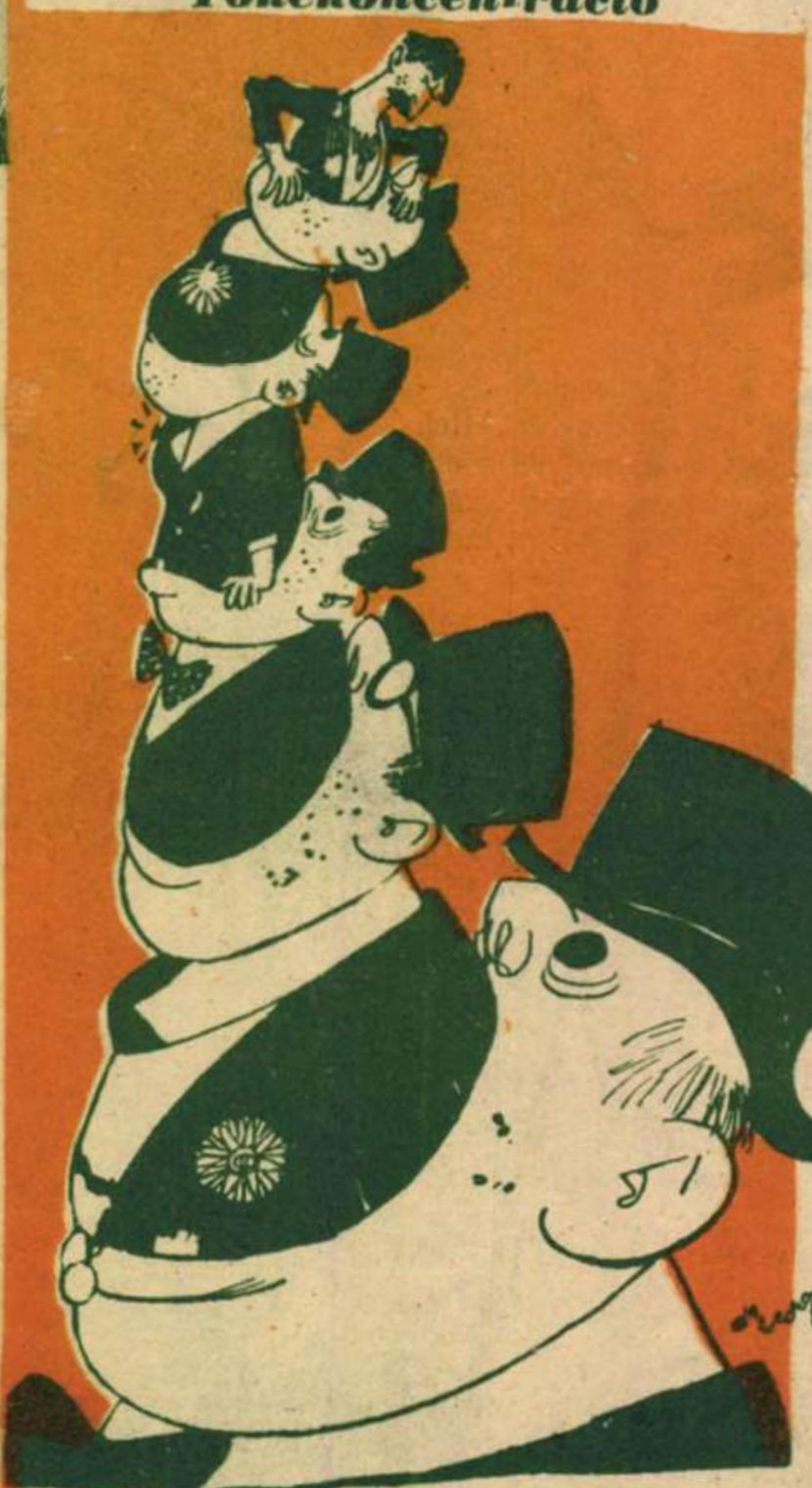

A Marshall-országok

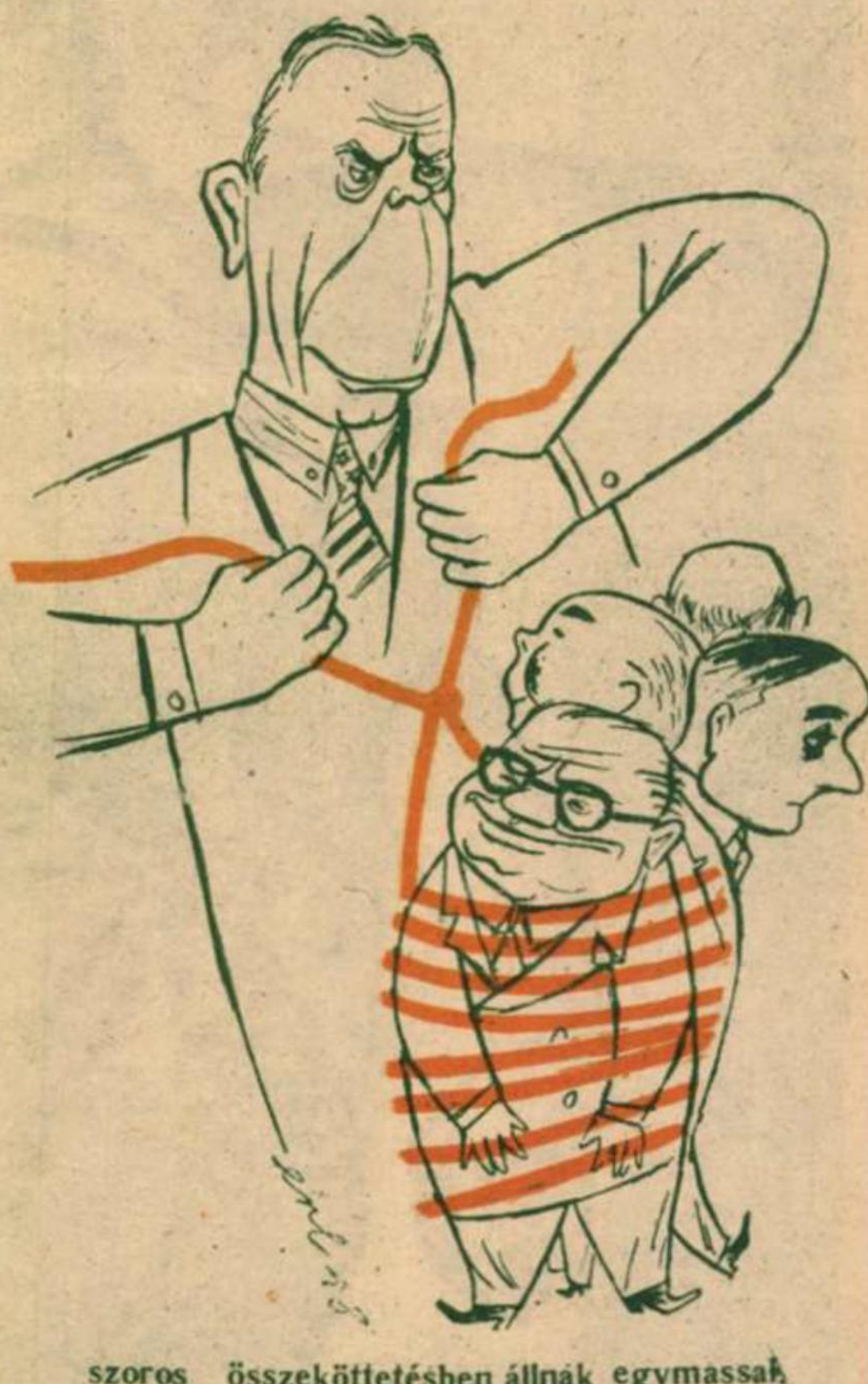

szoros összeköttetésben állnak egymással

Drága éjszaka

Éjjel ¹/₄4 van. Az ügyeletes mentőtiszt ott ül a telefonasztal előtt és figyeli, mikor gyullad ki egy-egy kis piros lámpa, hogy jelezze, valaki segítséget kér az alvó városban. Halk kattanás és felvillan az egyik. Őrszemes rendőr jelentkezik a vonal másik végén és amint befejezte a mondanivalóját, máris szól a csengő. A következő pillanatban pedig három ember ugrik ki az ágyból: a sofőr, az ápoló és a mentőorvos. Egy perc és a kapu alatt már búg a fehér autó motorja. Szép, új kocsi, nemrég vette államunk. Sebesen gördül a kihalt pesti utcákon és falja a kilométereket. Csakhamar ott van a Fehér-út sarkán. Ott áll a rendőr, mellette a földön középkorú férfi fekszik, eszméletlen. Mozdulatlanul fekszik és csak néha hörög fel, mint egy megsebzett koca. A középkorú férfi tökrészeg. Nagyon sokat ihatott, az alkoholmérgezés pedig nem tréfadolog. Kap egy koffeininjekciót, hogy jobban szuperáljon a szíve és beemelik a mentőkocsiba.

Beviszik a kórházba, mert ki kell mosni a gyomrát. Égnek a villanykörték és fogy a melegvíz, hogy kitisztuljon a nagyköbtartalmú bendő. A piros gumicső vidáman ereszkedik lefelé és a mi emberünk még csak azt sem mondja, hogy mukk. Csak akkor nyitja fel szemét egy pillanatra, amikor már tiszta a gyomra. Azután befektetik egy hófehér ágyba és reggel hazaballag.

Otthon nem lesz egyedül, mert ma a felesége se mehet dolgozni. Hogyan is menne, hiszen egész éjjel ott virrasztott a konyhában és várta a férjét. Reggelig égett a villany.

Akkor jött haza a férje, aki nem olyan szomorú és nem is sír, mint ő. Nem ám, még vigasztalja is, hogy ne sírjon, nem történt semmi baj . . .

Nem?

Én azt hiszem, igen.

A szép fehér mentőautó testvérek között is belekerült vagy 50.000 forintba, de lehet, hogy többe, mert az autókat általában nem testvérek árulják, testvéreknek. Megtett 20 kilométert és azalatt kopott is egy kicsit. Fogyott a benzin és kopott a drága gumi, ami nem a faluvégén terem, hanem valutáért vesszük.

A kórházban égett egy pár villanykörte, reggel tiszta lepedő kell az ágyra, a szappan és mosás is pénzbe, szénbe kerül. Szén kell a meleg vízhez, az injekcióhoz nyersanyag.

Hát még hol van az a kár, amit a két munkanap kiesése okoz, hiszen ma ketten nem mentek dolgozni.

Engedjék meg, hogy ne részletezzem a dolgot és higyjék el: legkevesebb 100 forintjába került az államnak az egész mulatság. Éjszakánként pedig szerény számítás szerint is akad 4—5 ilyen részeg.

Az kérem, annyi mint: egy éjszaka 500 forint, egy hónap alatt 15.000 forint. Egy év alatt akkora pénz, hogy még rágondolni sem jó.

Pedig takarékossági mozgalom van és a jótorkú ivók mégis ennyi pénzt pazarolnak el, fene a feneketlen gyomrukat.

B. Kovács György

Kitoloncoltak Kínából egy angol konzult

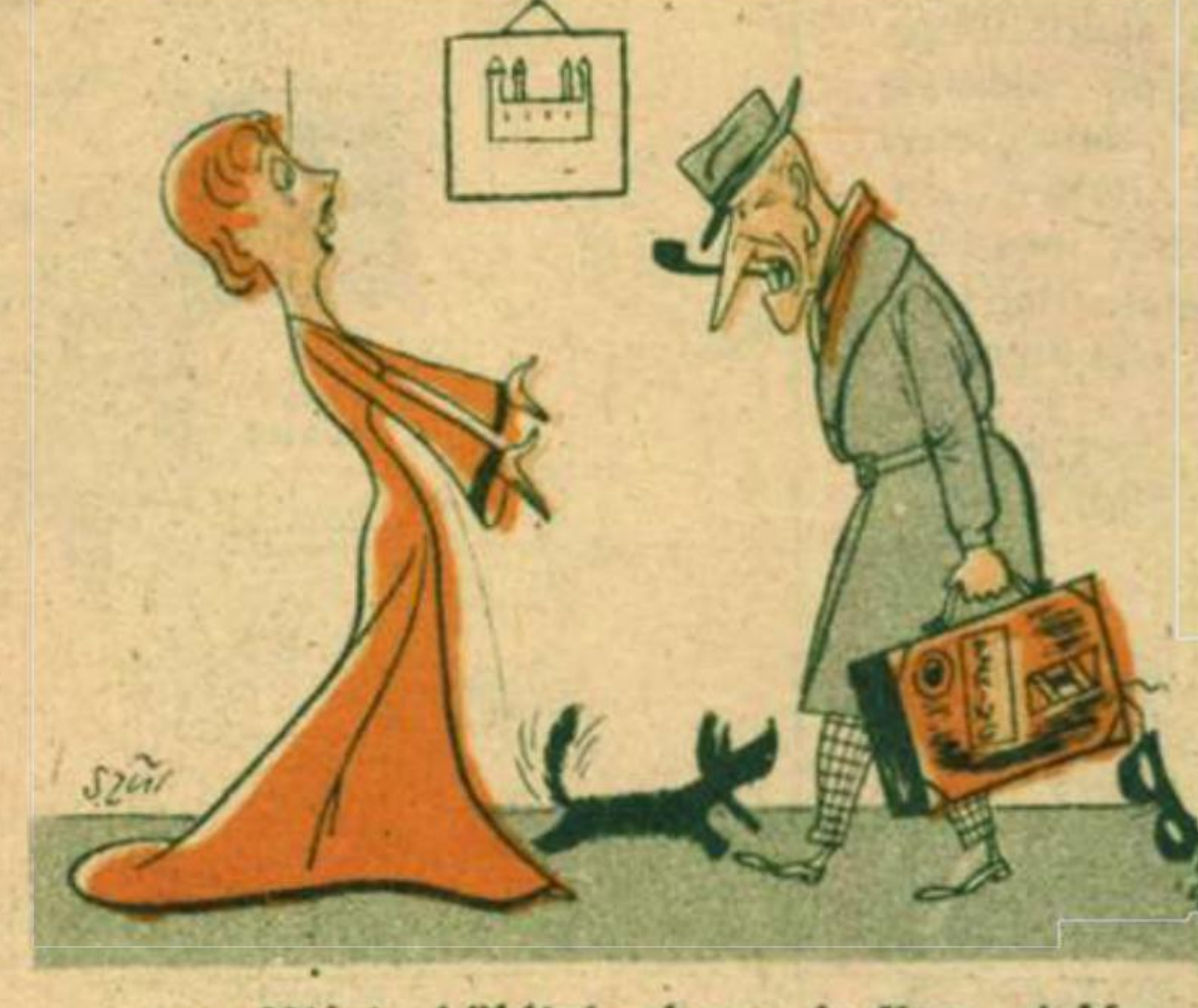

— Miért küldtek haza darling, talán kémkedtél?
— Hát mit képzelsz? Konzulkodtam?

ÉRTHETETLEN

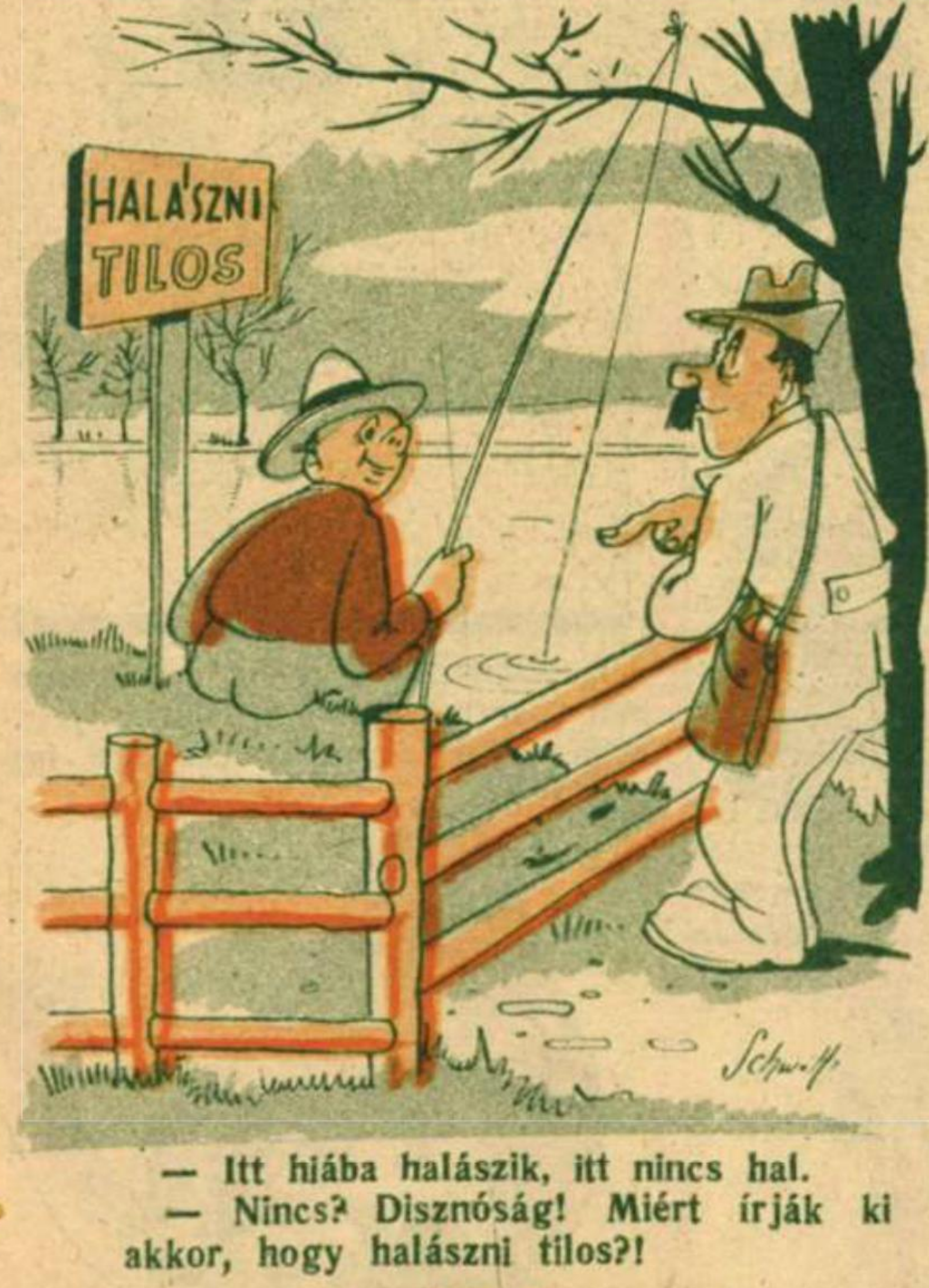

— Itt hiába halászik, itt nincs hal.
— Nincs? Disznóság! Miért írják ki akkor, hogy halászni tilos?!

Tito-féle szabadalmazott útjelző

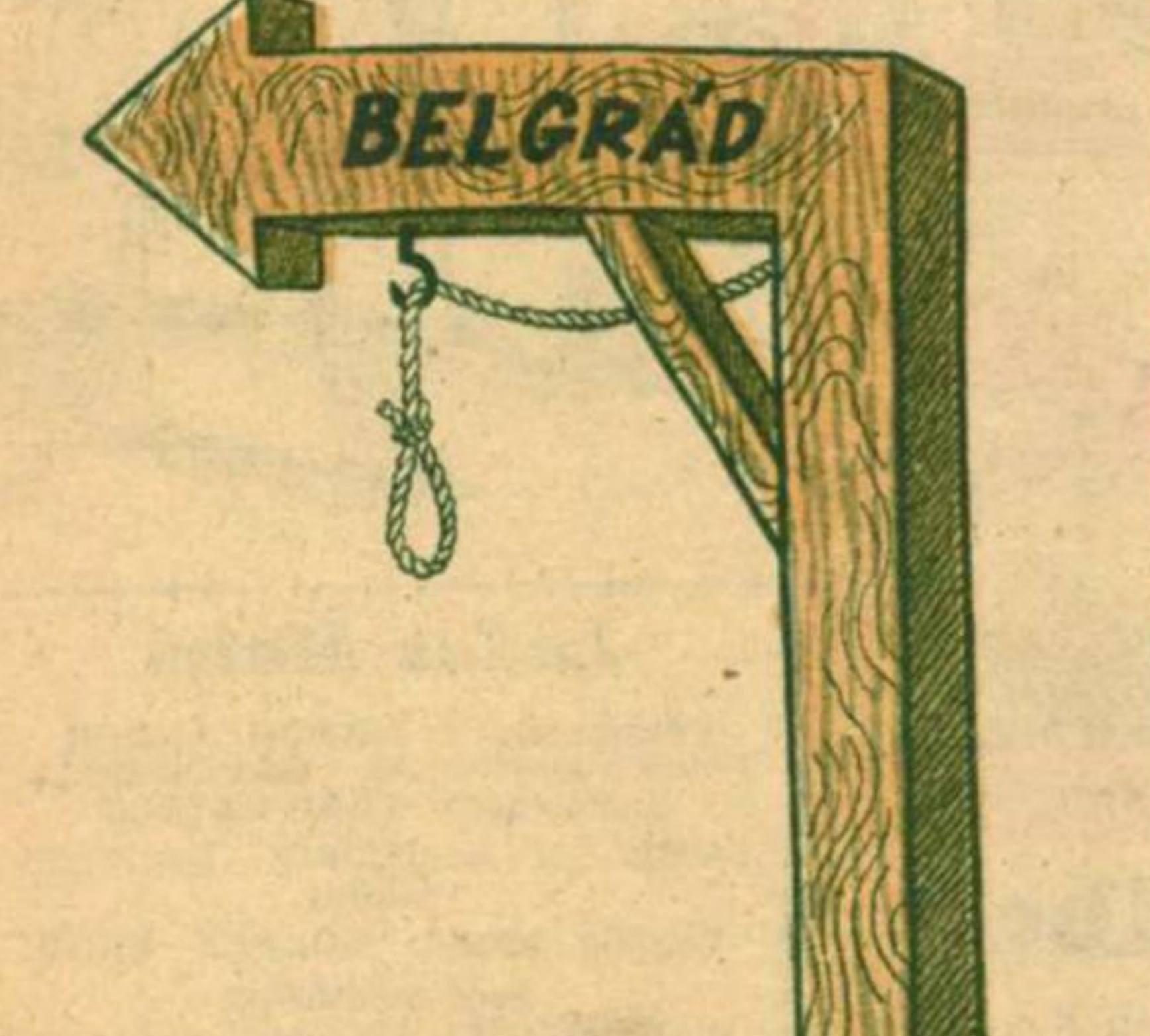

Hangtalan Heti Híradó

Az O.S.H. (Országos Sport Hivatal) nevét a téli sport érdekében Ó Ess Hó!-ra változtatta

×

A Szovjet Filmhéten bemutatott valamennyi film a művészet nyelvén beszél, még a néma „Patyomkin páncélos" is

Gádor Béla:

Trolibusz és csökevény

Reggel nyolc óra tájban, a Király-utca és Körút sarkán körülbelül húsz ember várakozik a trolibuszra. A csoport zöme, a gyakorlatiasan gondolkozó élelmesek, egy falkába verődve azon a helyen tömörülnek, ahová a majdan befutó troli hátsó ajtaja érni fog. Egyes lazább, bohémtermészetű egyének a vastag csoport két oldalán rajvonalba fejlődnek, ezeknek nem fontos a gyakorlati cél, csak a pillanatnyi mámor, hogy egészen elöl lehetnek, egyedül a járdaszélen, ki törődik azzal, mit hoz a holnap és hol áll meg a trolibusz hátsó ajtaja.

Én a gyakorlatias falka közepetáján helyezkedtem el, egészen tűrhető pozícióban. Közvetlen mellettem egy zömök, fekete ember áll, szemöldöke sűrűn összenőtt, vastag alsóajka kissé előreugrik. Érzem, hogy ezzel az emberrel bajom lesz.

Amikor a trolibusz körvonalai kibontakoznak a reggeli ködből, a csoporton ideges rángás fut keresztül. A gyakorlatias falka összébb préselődik és előrefeszül, a bohém rajvonal tagjain erőt vesz a kiközösítettség és magány érzése, elhatározzák, hogy új életet kezdenek és közelebb húzódnak a tömeghez.

A csoport közepén, ahol én állok az ide-oda hullámzó mozgások véletlen dinamizmusát hirtelen megbontja egy céltudatos erőfeszítés. A lepcsesszájú fekete ember válla egyre jobban nekifeszül az enyémnek s egyúttal szinte milliméterenkint tolja magát elébem. Lehet ez véletlen? Nem valószínű. Nyilván pozícióelőnyt akar szerezni, hogy mire az ajtó elénk gördül, előttem léphessen fel a kocsira. Ránézek az arcára és minden kétségem eloszlik. Vonásai feszültek, ugyanakkor van rajtuk valami elterelő jelleg. Olyan az arca, mint a kisgyereké, aki éppen becsinál a nadrágjába, de arca ennek ellentmond, azt sugározza minden igyekezetével: nem én voltam...

A troli megállt, kissé rézsút előttünk nyílik az ajtaja. Bumm. A lepcses egyetlen mozdulattal elrántja a vállát s elém tolja. Oda a civilizáció; nyitva áll az ajtó, a barbár harcok korszaka kezdődik. Már éppen azon vagyok, hogy ellengőzt adjak, amikor elmosolyodom és lelkem megtelik megértéssel és szeretettel. Szegény ember. Ki tudja, milyen élete lehetett, hány csúfos vereségért kárpótolja magát ezzel a kicsike győzelemmel. Talán csúfolták is gyerekkorában a lepcses szája miatt és azért lett ilyen keservesen tolakodó. Lehet, hogy a lelke ártatlan és tiszta és valami kedves lágy neve van: talán éppen Gyulának hívják. Hadd menjen előre.

Még egy asszonyságot és egy totyakos öregurat is magam elé engedek, annyira elfog a lírai hangulat. Fenn a kocsiban az ülőhelyek már mind foglaltak. De mégsem. Ahogy előre tolatunk, a kocsi közepe táján egy egész páholy üres. Gyula már rég célbavette és most arrafelé préseli zömök testét. Elégedetten helyet foglal az ablak mellett és én valahogy ismét mellé dobódom.

— Szabad? — kérdem és felmérem a helyzetet. Gyula szétterpesztett combokkal ül, a vastag télikabátja elfedi majd az egész ülést.

— Tessék! — mondja ellenségesen és gyűlölködve pillant rám. Meg se moccan. Mit tegyek? Ráülök a kabátjára, féltestem lelóg a kerevetről. Rezzenés nélkül ül, mint a gőg kőbemeredt szobra. A mellettem elmenők morognak, rálépnek kilógó lábamra, kínos helyzetben vagyok. Gyulát ez nem érdekli, lepcses ajka dölyfösen előrenyúlik, összehúzza busa szemöldökét. Hirtelen elfut a méreg Az apád mindenségit, nem kompenzálsz te, disznó vagy te, Gyula, utolsó disznó!

Minden erőmet beleadva nekifeszülök a combommal. Ha harc, hát legyen harc, nyílt sisakkal, nyílt mezőn, mint férfihez illik. Felmázolom a falra ezt a kétlaki bitangot. Hirtelen rámmordul:

— Kérem, kérem! Ne tessék nyomni, én nem tehetek arról, hogy az ülések keskenyek.

Hi, az apádat. Most mit csináljak veled? Villámló szemekkel rátekintek s egyszerre megdermedtek a rémülettől. Atyaisten! Dehiszen ez a Gyula itt most birtokol. Ez az ő kizárólagos magántulajdonát őrzi, azért húzza össze olyan gőggel azt a redves szemöldökét. Ez itt a házát őrzi, a birtokát, széfjét és osztalékait. Ez itt jogot formál és hont alapít. Ha még egy szót szólok, arra fog hivatkozni, hogy az ő ősei már a zuglói végállomásnál jöttek be a trolibuszba és lecsapatja a jobb karomat a várispánnal.

Segítség!

Bajtársaim, elvtársak! Valamennyi fegyverforgató ember a trolibuszon! Rá Gyulára! Vállal, combbal, ésszel és körömmel írtsuk Gyulát, hogy még irmagja se maradjon.

Csökken az USA tekintélye

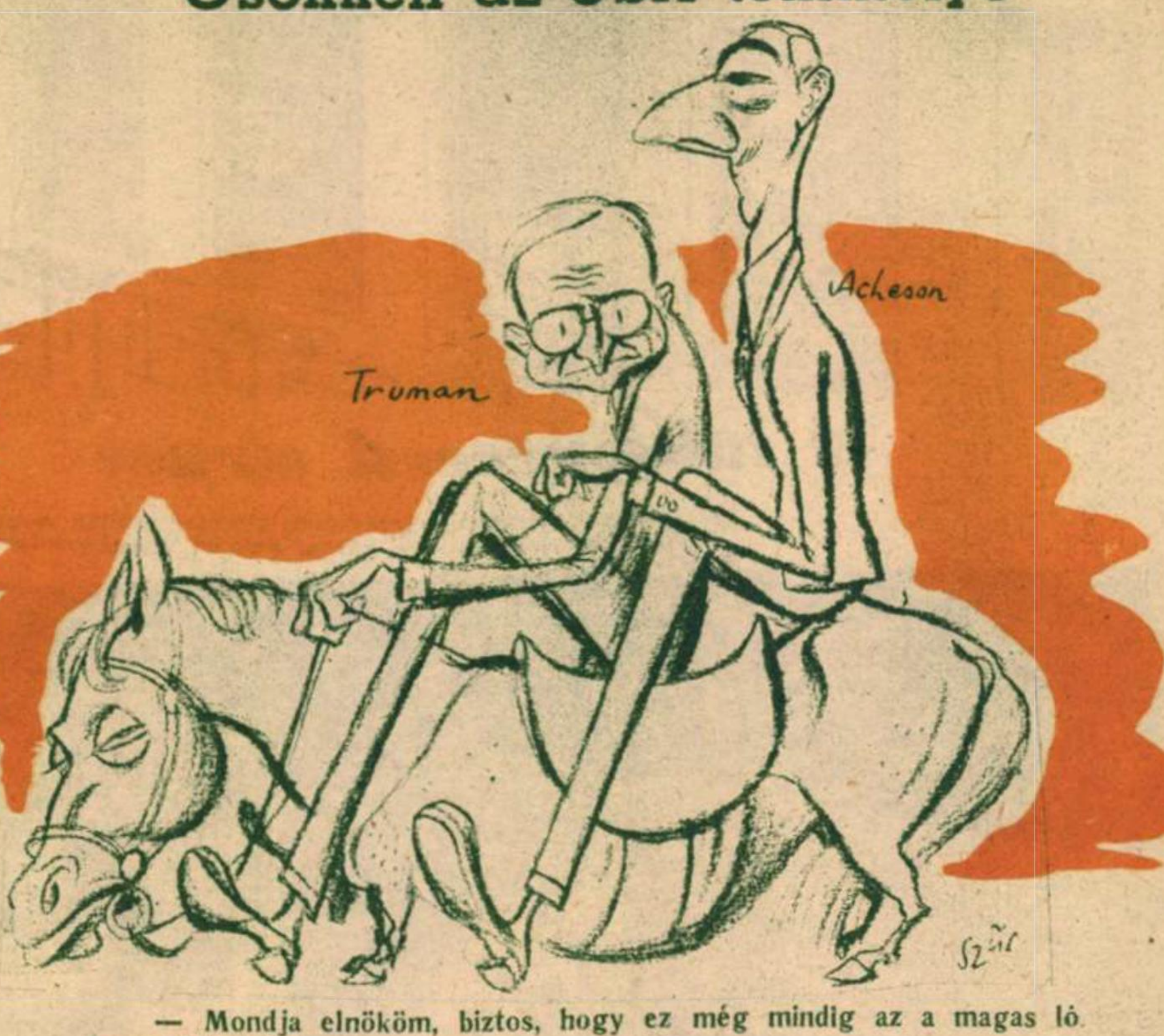

— Mondja elnököm, biztos, hogy ez még mindig az a magas ló amin ültünk?

Eisenhower Rómában — öt halálos áldozat

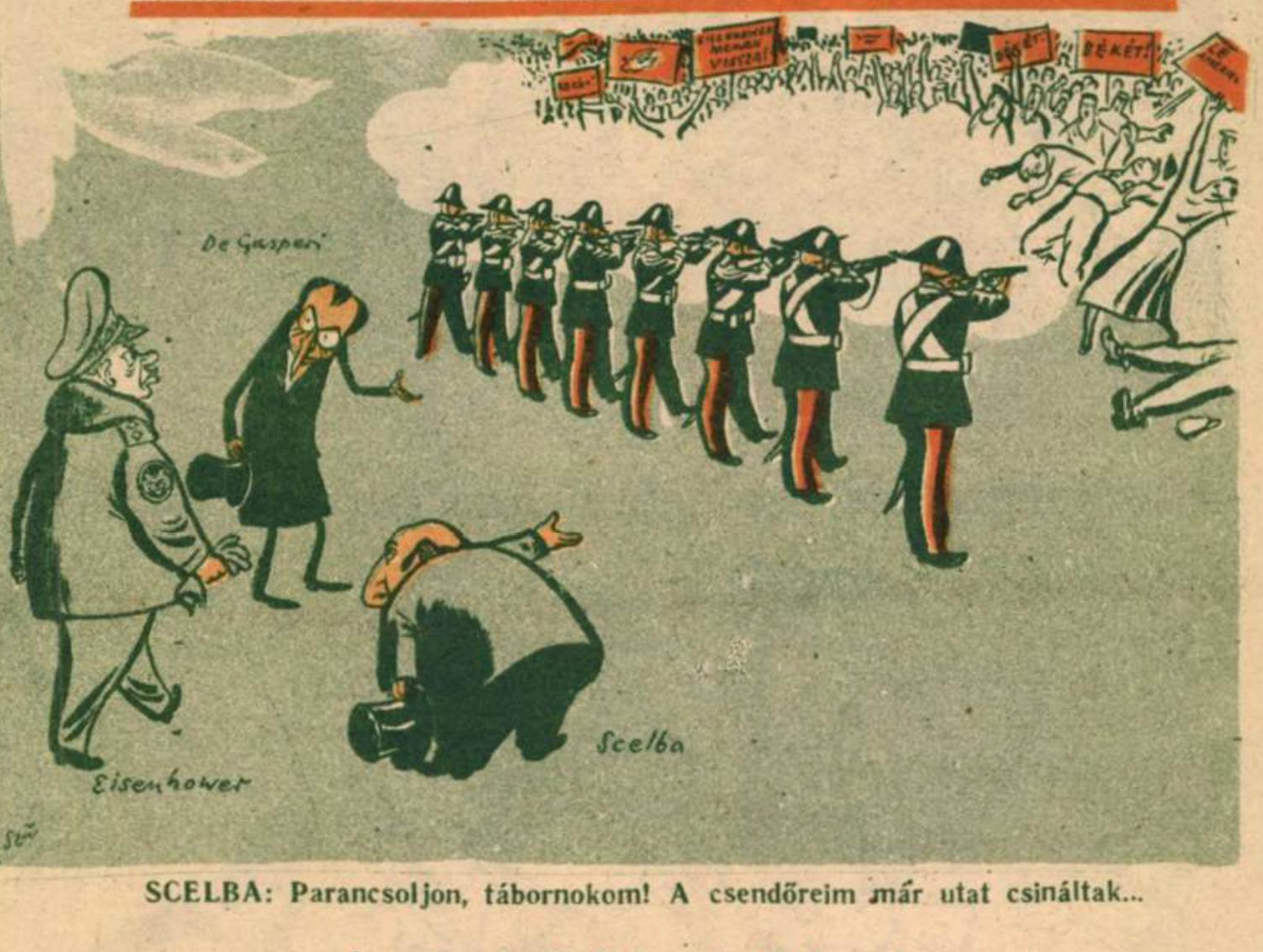
EISENHOWER MENJEN VISSZA!
BÉKÉT!
BÉKÉT!
De Gasperi
Eisenhower
Scelba

SCELBA: Parancsoljon, tábornokom! A csendőreim már utat csináltak...

Az önfeláldozó feleség

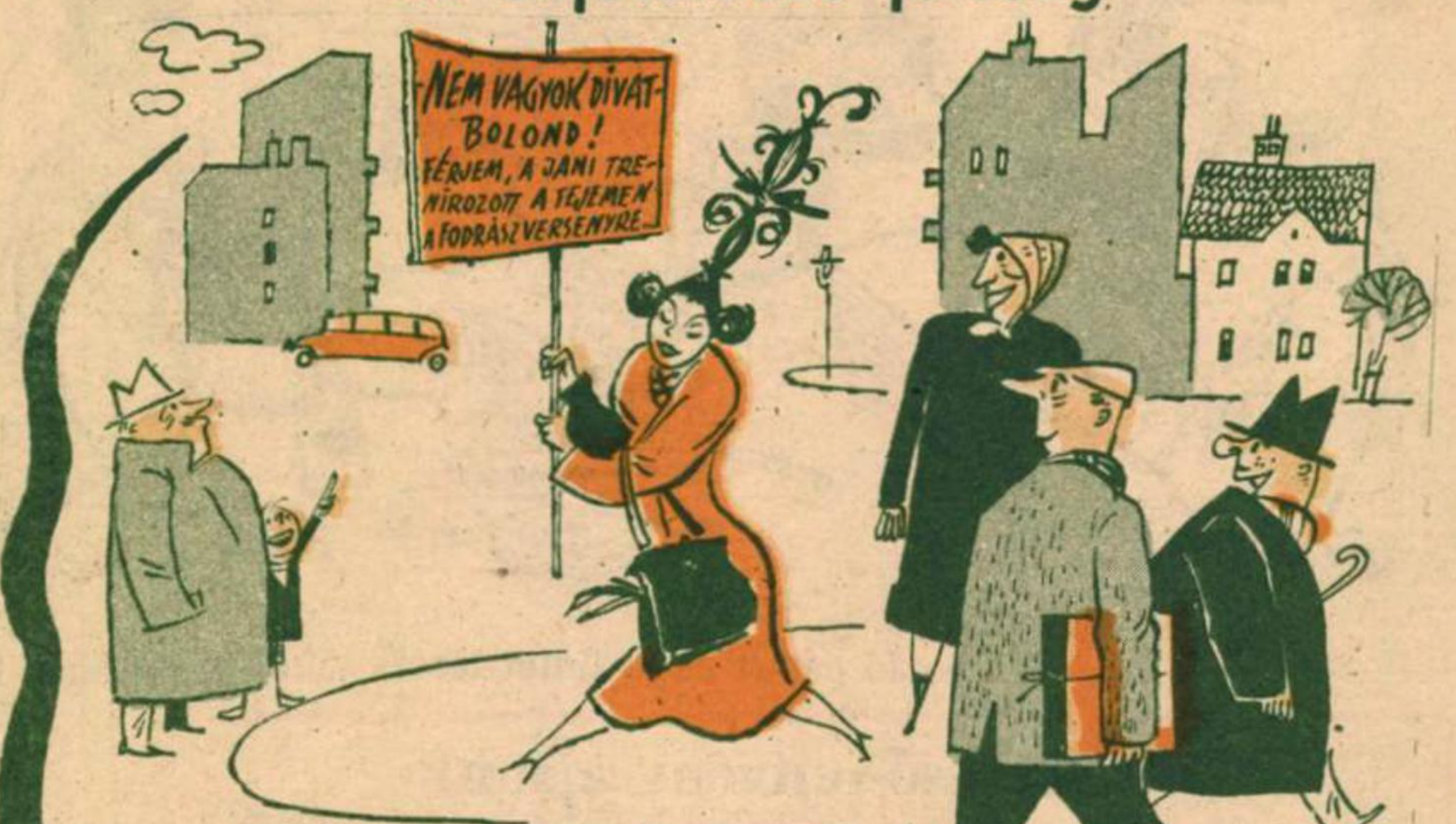
NEM VAGYOK DIVATBOLOND! FÉRJEM, A JANI TRENÍROZOTT A FEJEMEN A FODRÁSZVERSENYRE

Elérte Hanoit a vietnami Néphadsereg

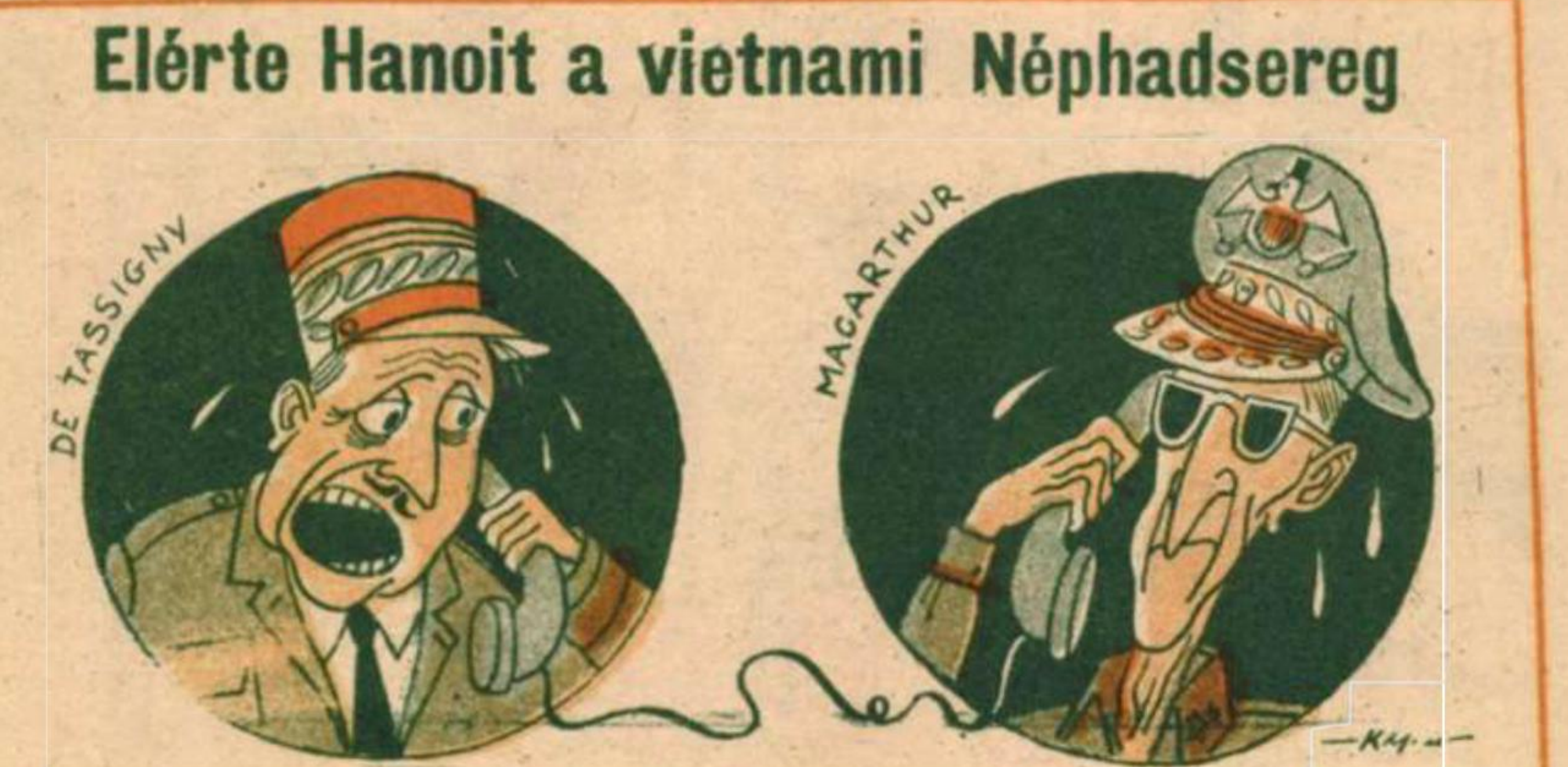

De Tassigny francia tábornok: Tábornok kolléga, egy kis tapasztalatátadásra kérném, Hanoi alól kell elszaladnom, maga hogy szokta csinálni?

Pesti ház reggel

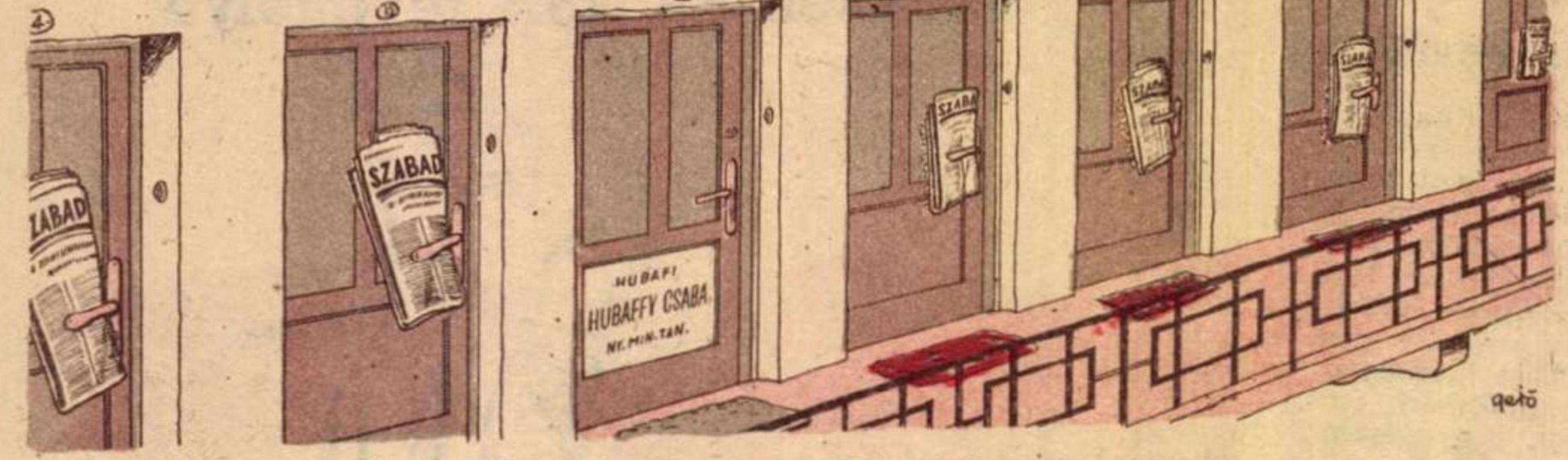

A lakesuccessi strucc

(Az Egyesült Nemzetek Szervezete visszautasította, hogy megtekintsen egy filmet, amely bemutatja a koreai polgári személyekkel szemben elkövetett amerikai atrocitásokat.)

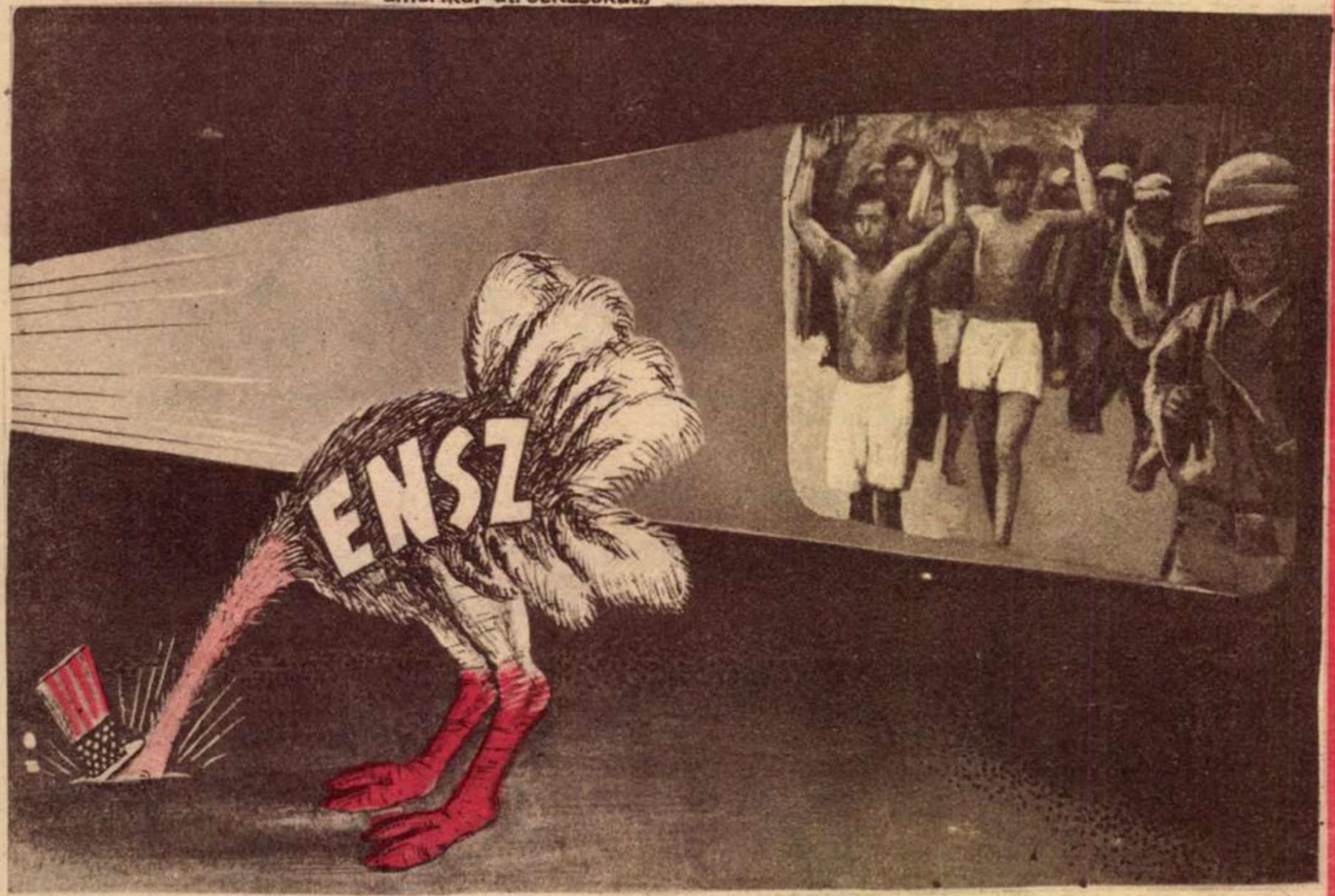

Hazaérkezett a Szovjetunióban járt magyar írók küldöttsége

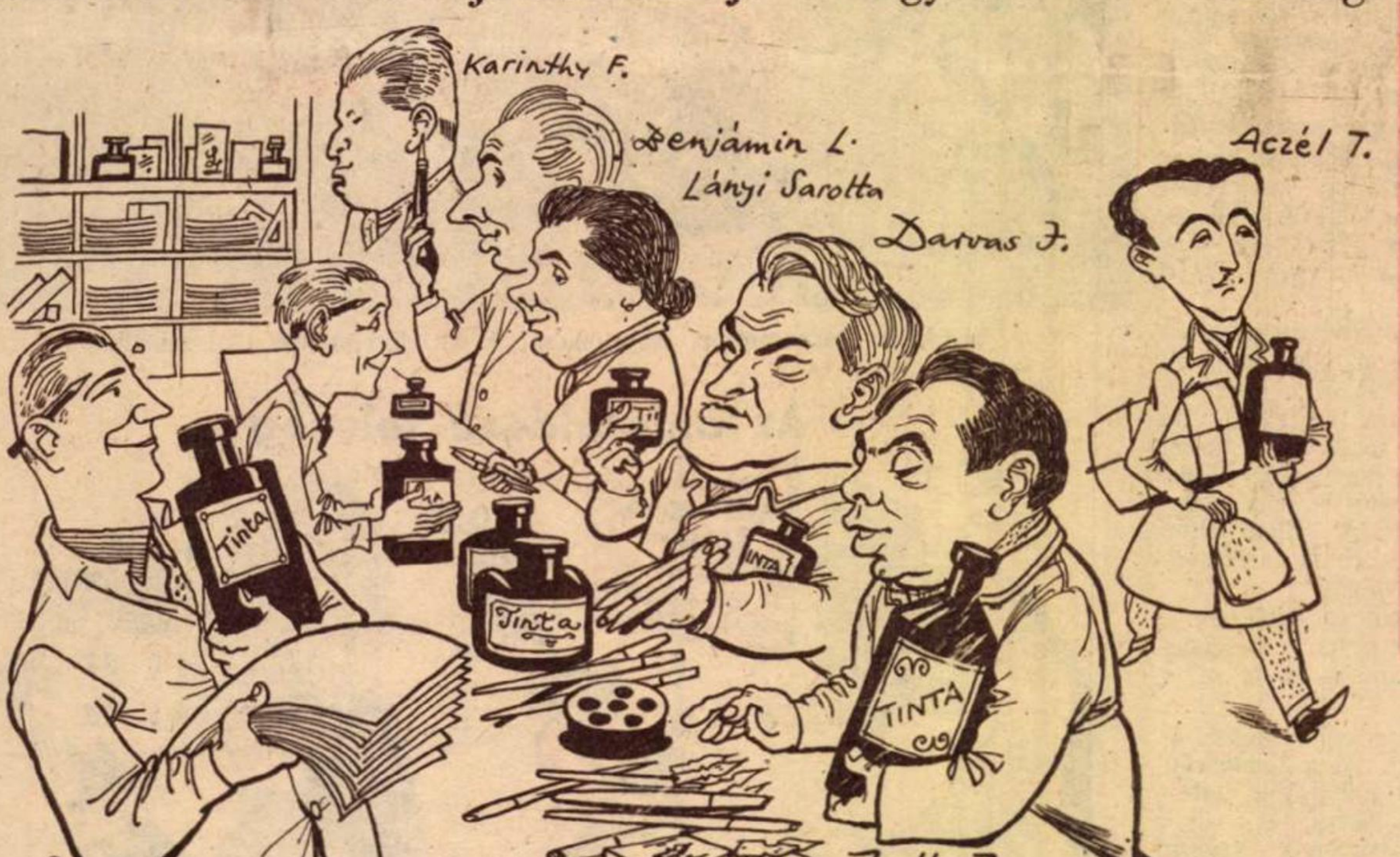

— Jó papírt és jó tintát tessék adni, jó témához lesz!

Hibakereső-rejtvényrajzunk

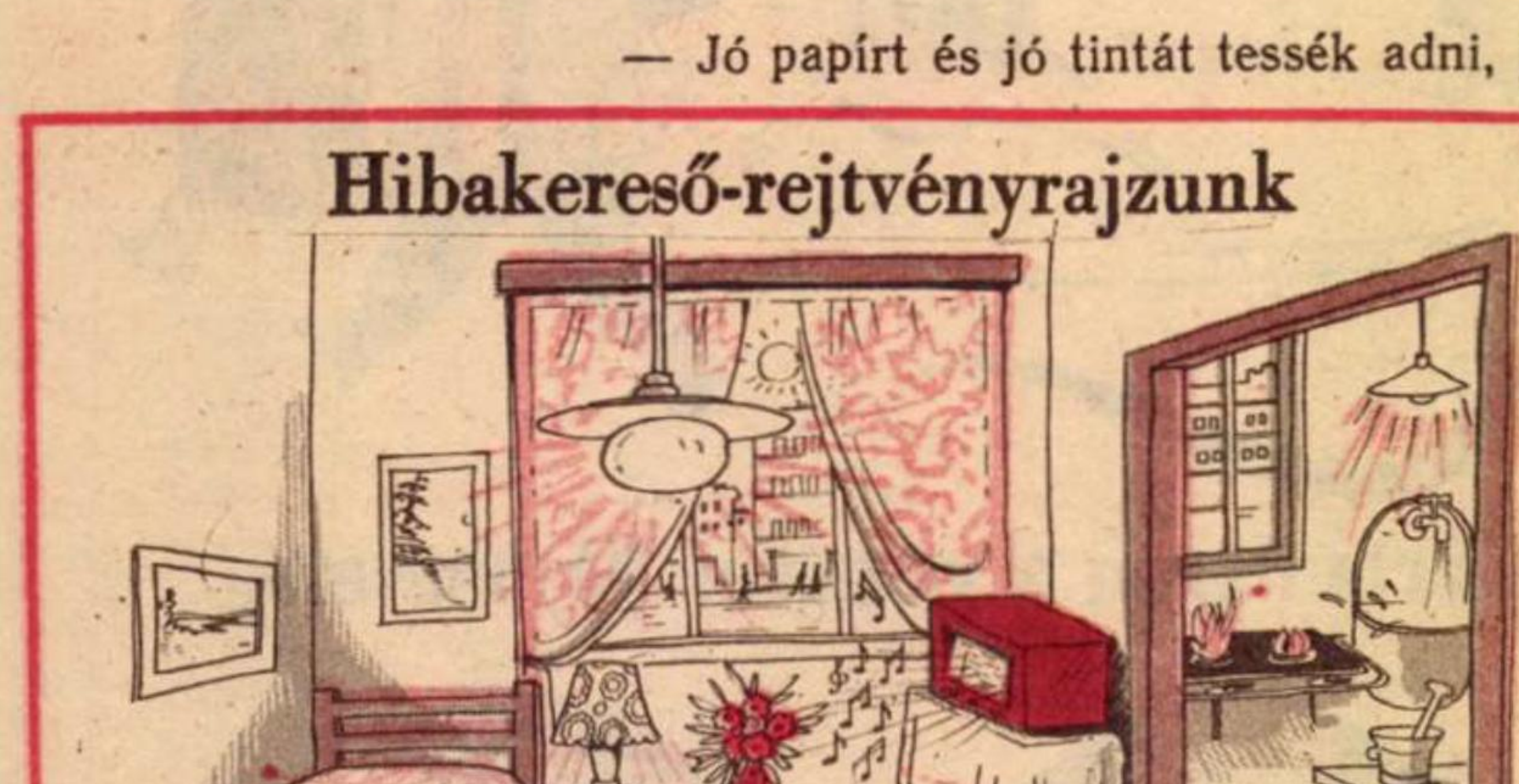

Mi a hiba ezen a rajzon?

Ég a villany, noha senki sincs a szobában és különben is napfényes délelőtt van, ég a gáz, bár nem fő rajta semmi és folyik a vízcsap, jóllehet nincs alatta edény és szól a rádió, pedig senki sem hallgatja, tehát a lakó pazarló és ez a nagy hiba.

Tanulmányi kirándulás

Az Úttörő Színház Gáli József „Erős János" című mesejátékának bemutatójára készül. Ebben a darabban több színész állatot alakít. Hogy az állatok mozgását minél tökéletesebben elsajátíthassák, tanulmányi kirándulást tettek az Állatkertben, ahol az állatok mozdulatait mindjárt a ketrecek előtt iparkodtak utánozni. Erről szól alanti rajzos riportunk.

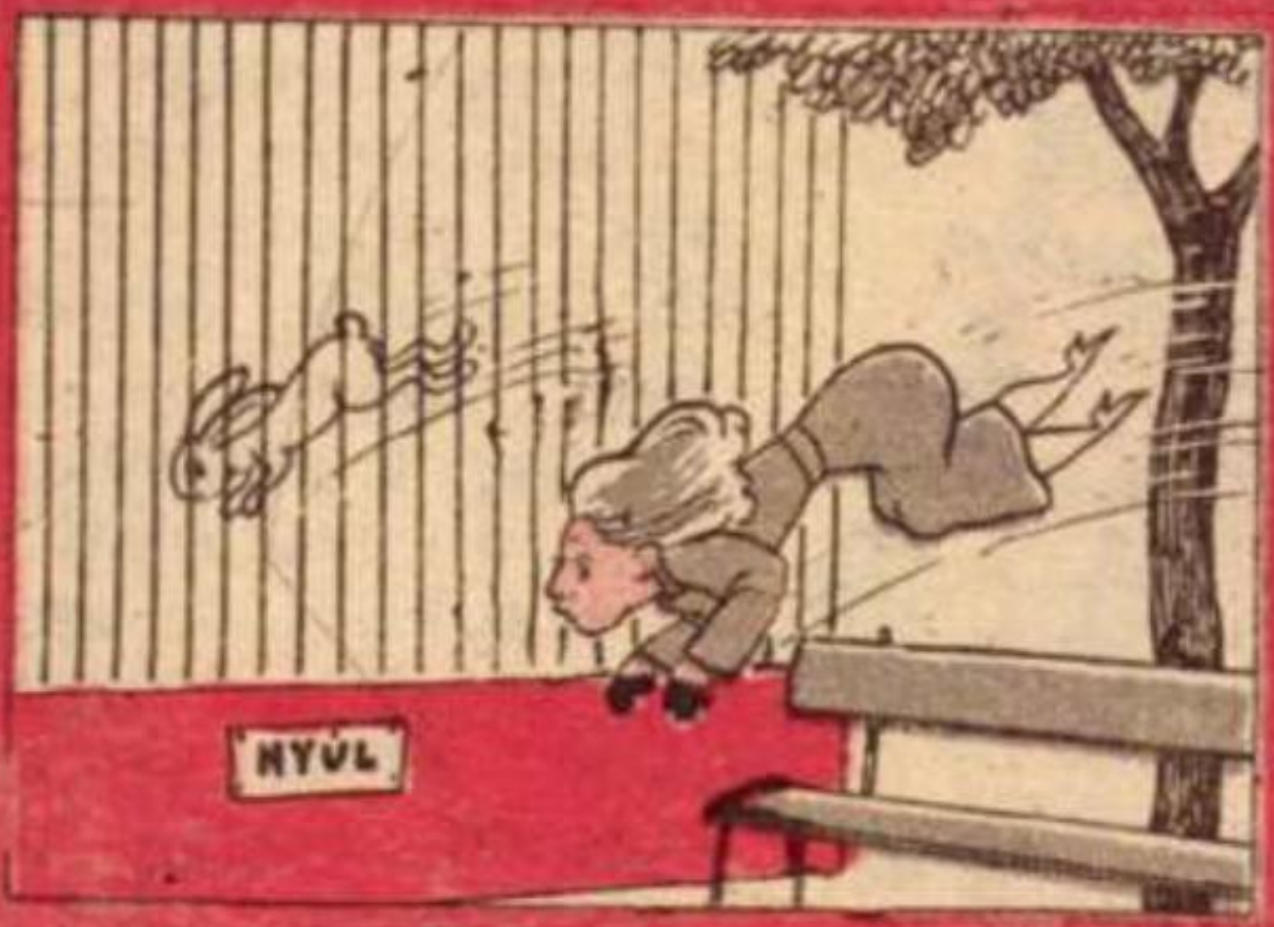

A NYUSZI: Hacser Józsa.

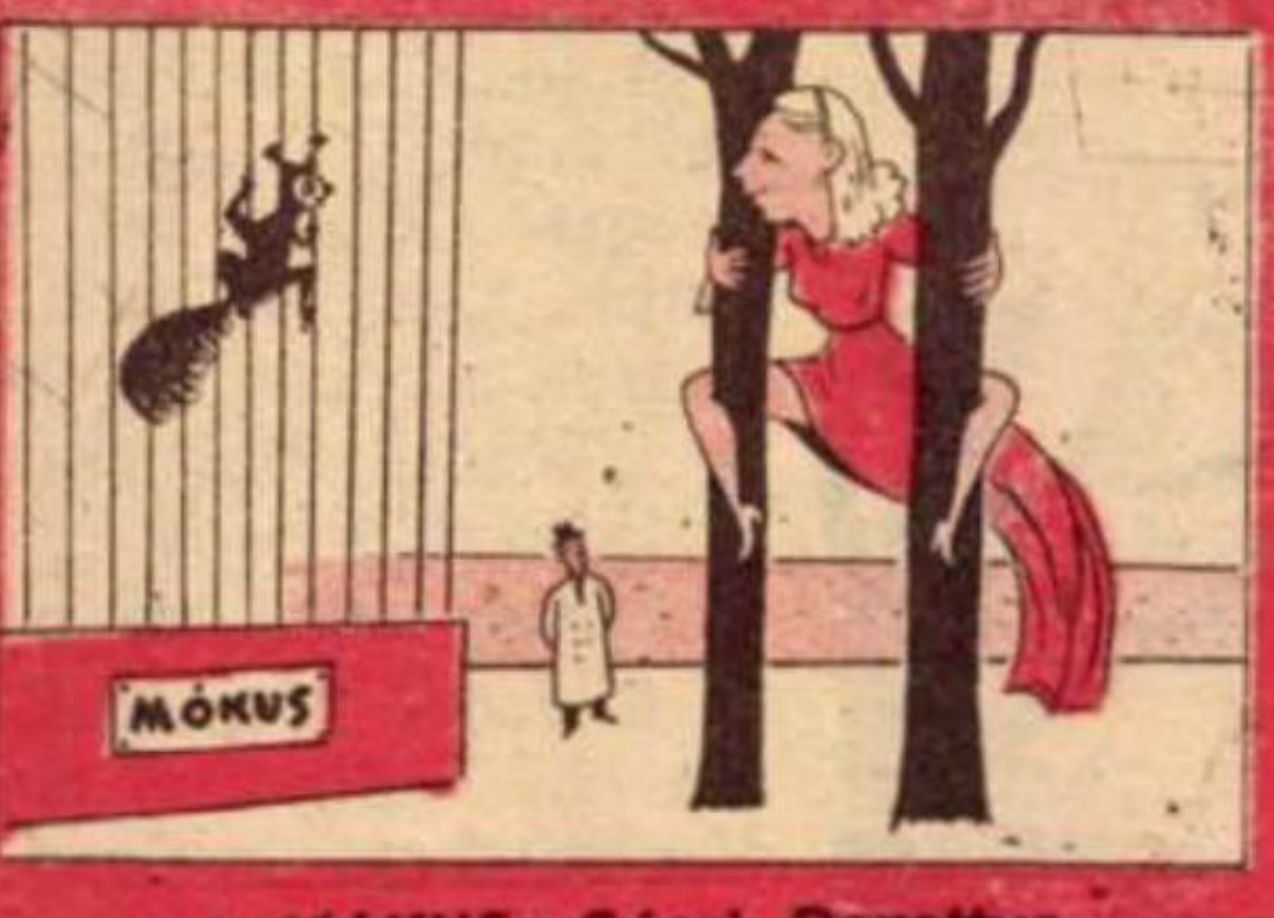

A MÓKUS: Géczi Dorottya.

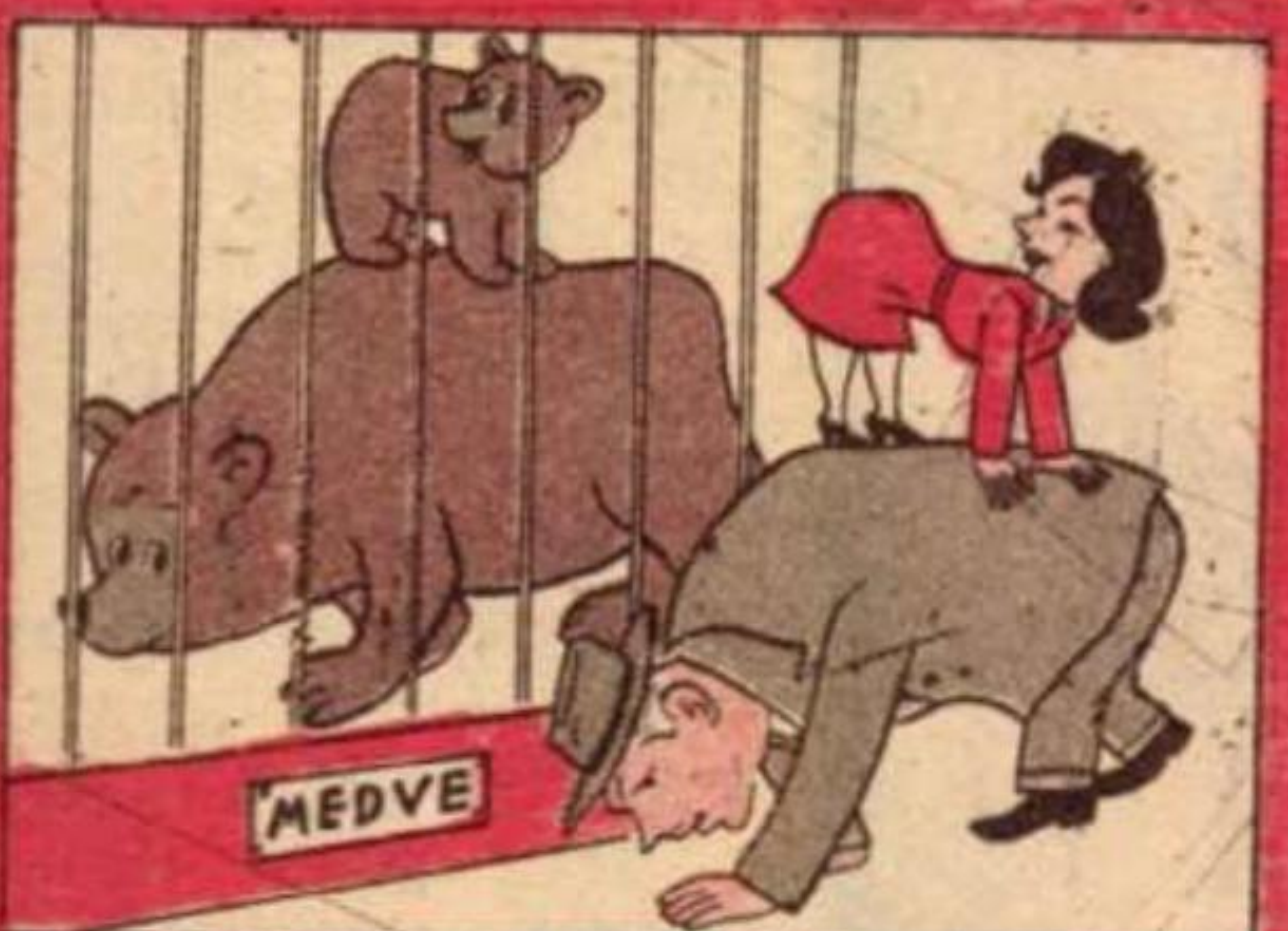

A MEDVE ÉS A BOCS: Dömsödi János és Révai Lili.

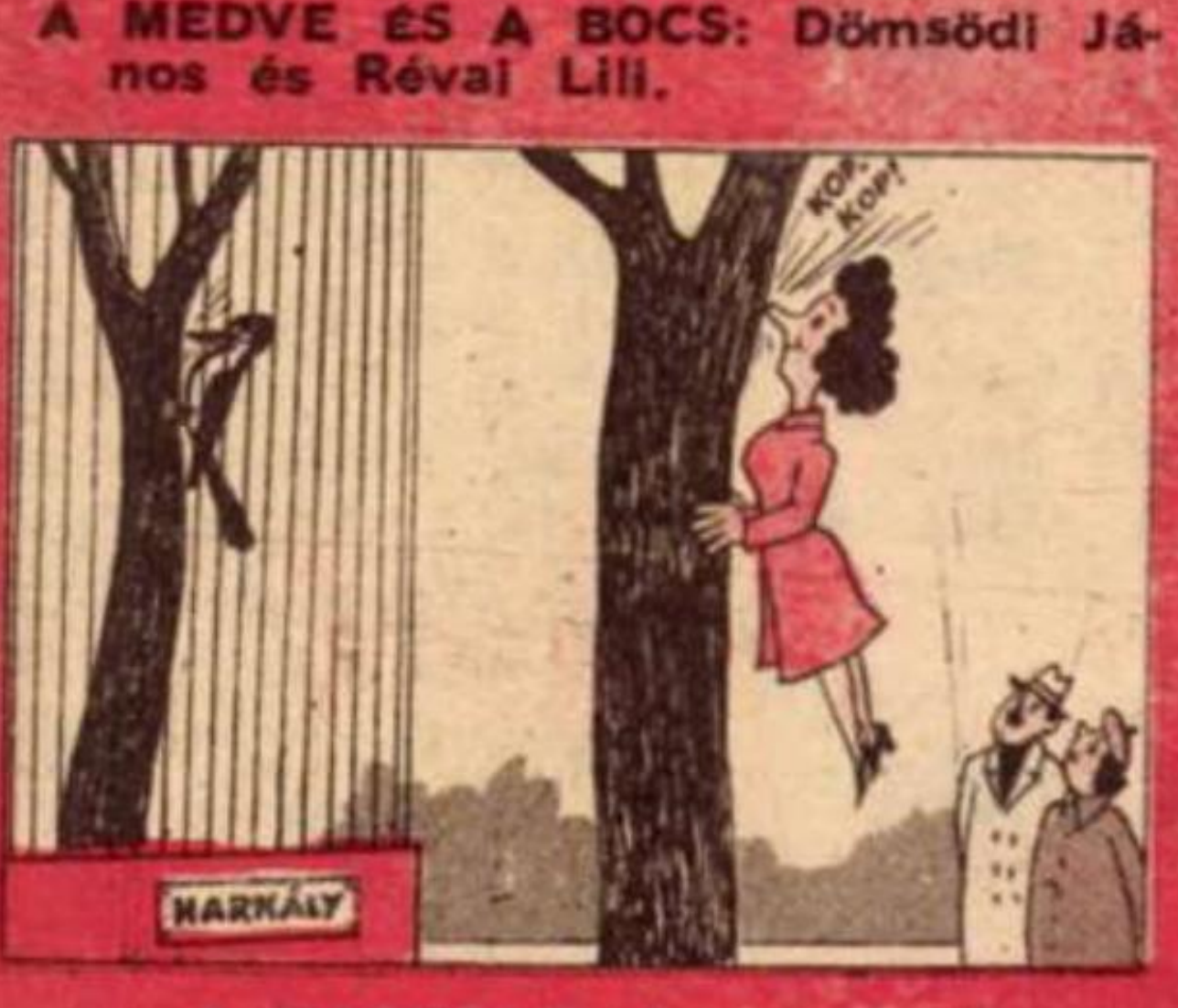

A HARKÁLY: Ádám Klári.

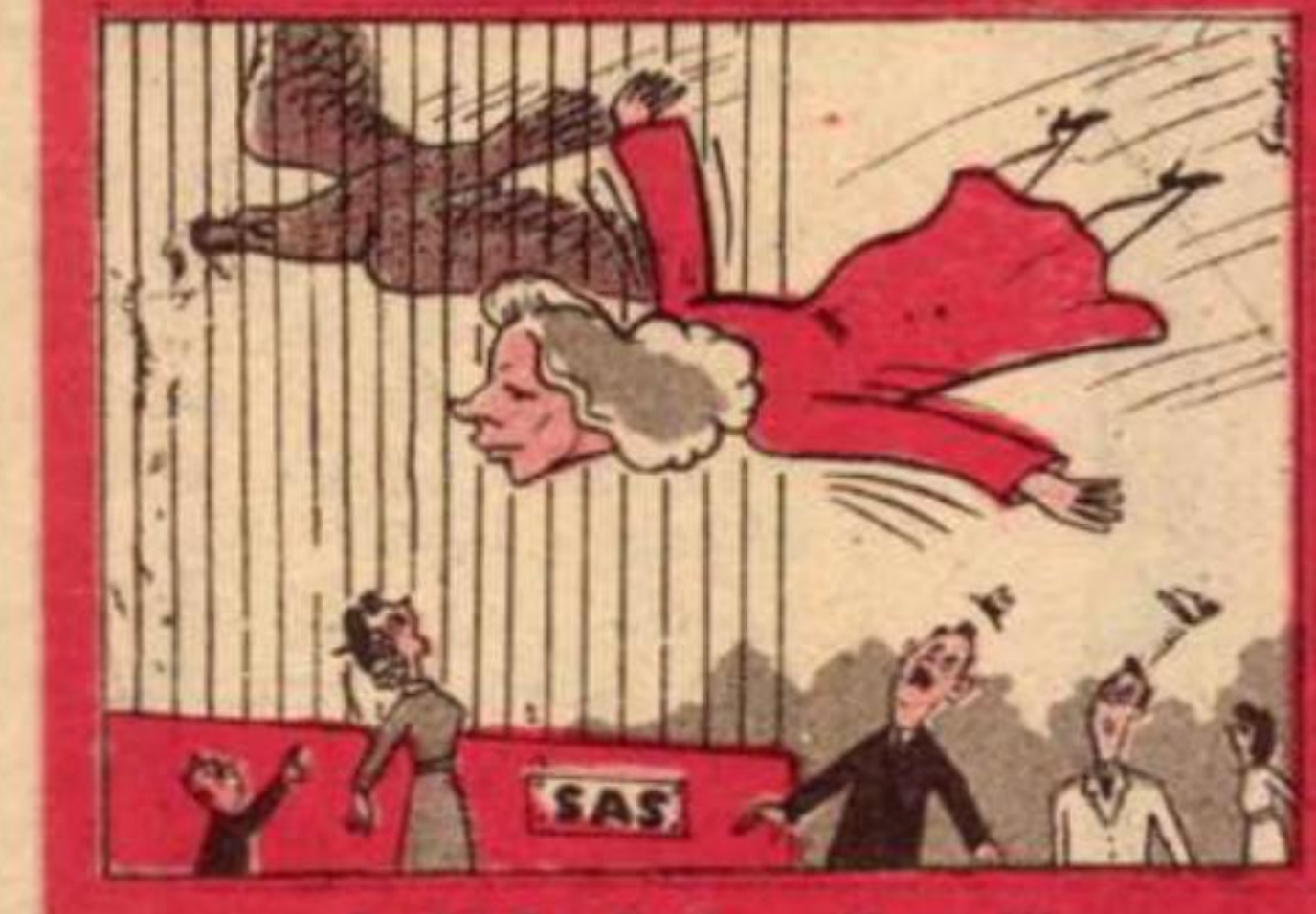

A SAS: Sallay Kornélia.

Belgrádban

Tito maga elé rendeli Kardeljt és Rankovicsot.

— A külföldi lapok tele vannak azzal, hogy mi mennyit akasztatunk — förmed rájuk. — Ezen a helyzeten sürgősen változtatni kell!

— Hogy lehet ezen változtatni? — döbben meg Rankovics.

— Fel kell akasztatni azokat is, akik a külföldi lapokat informálják.

Tito-féle árpolitika

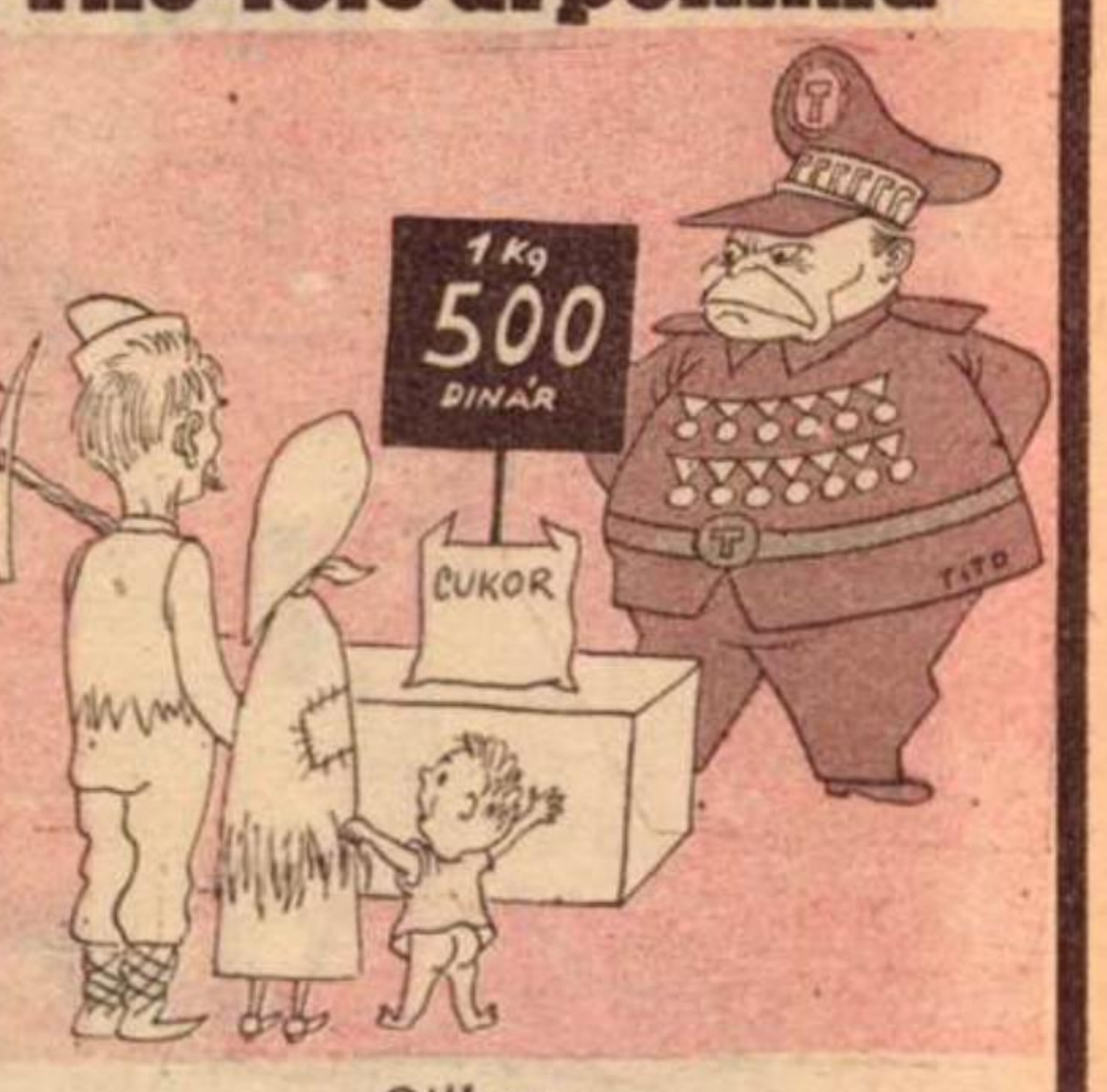

Otthon.

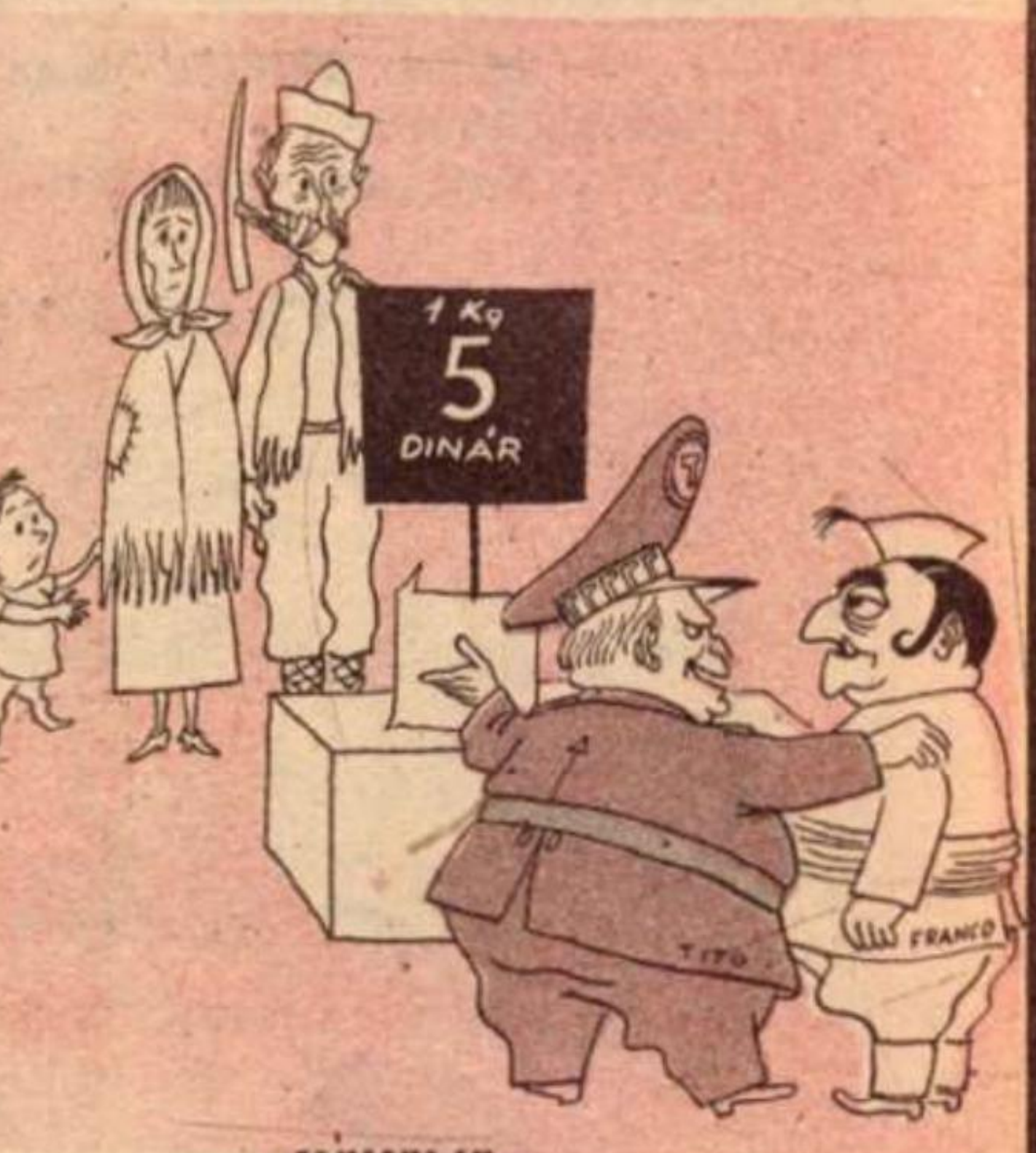

Külföldön.

A papírtakarékossági mozgalommal kapcsolatban rajzolónk javasolta, hogy a zsiráfot ezentúl így rajzoljuk:

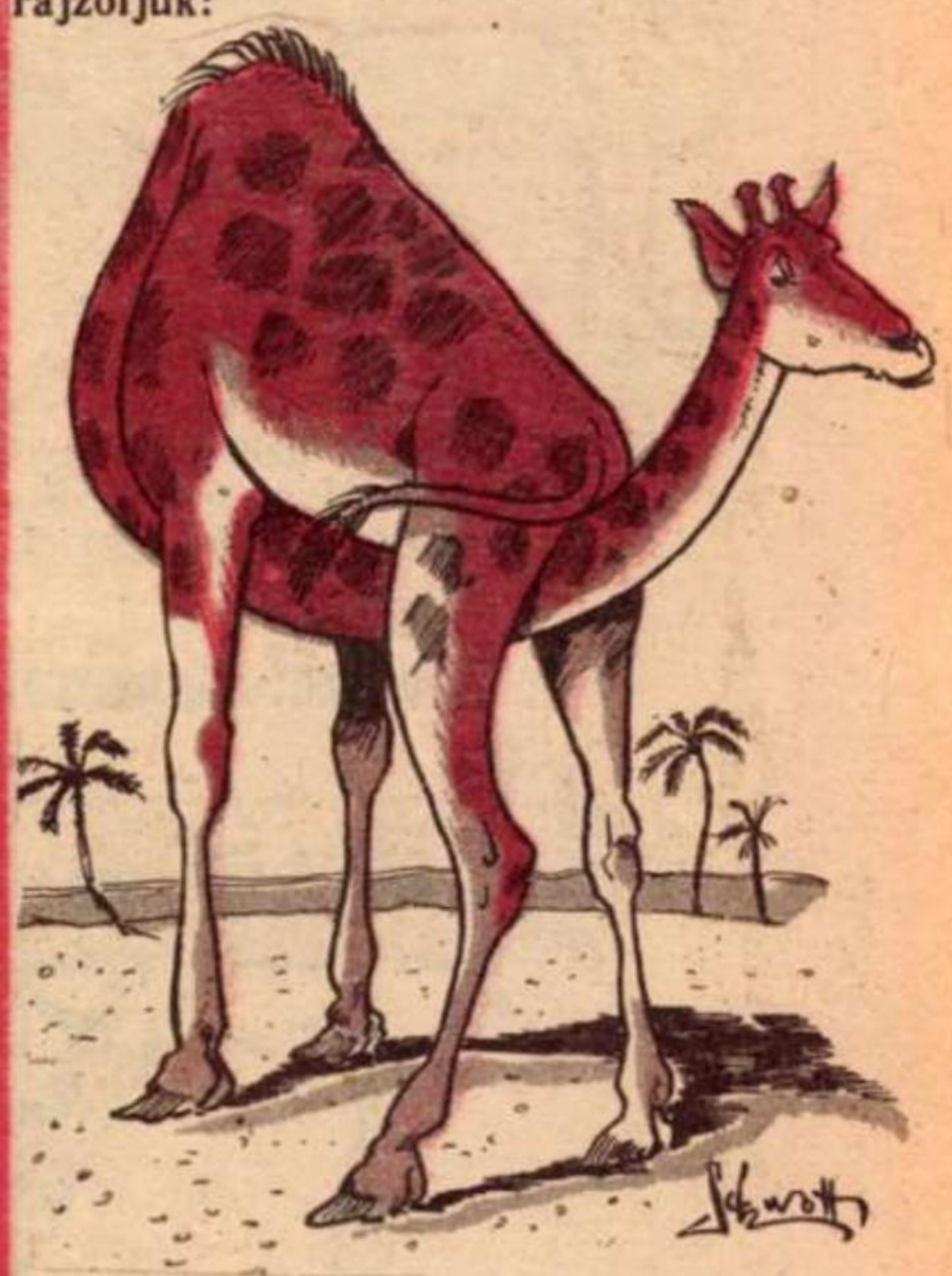

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TÁBI LÁSZLÓ**

Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.

Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ.**

Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.

Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.

Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.

Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Kulákbánat

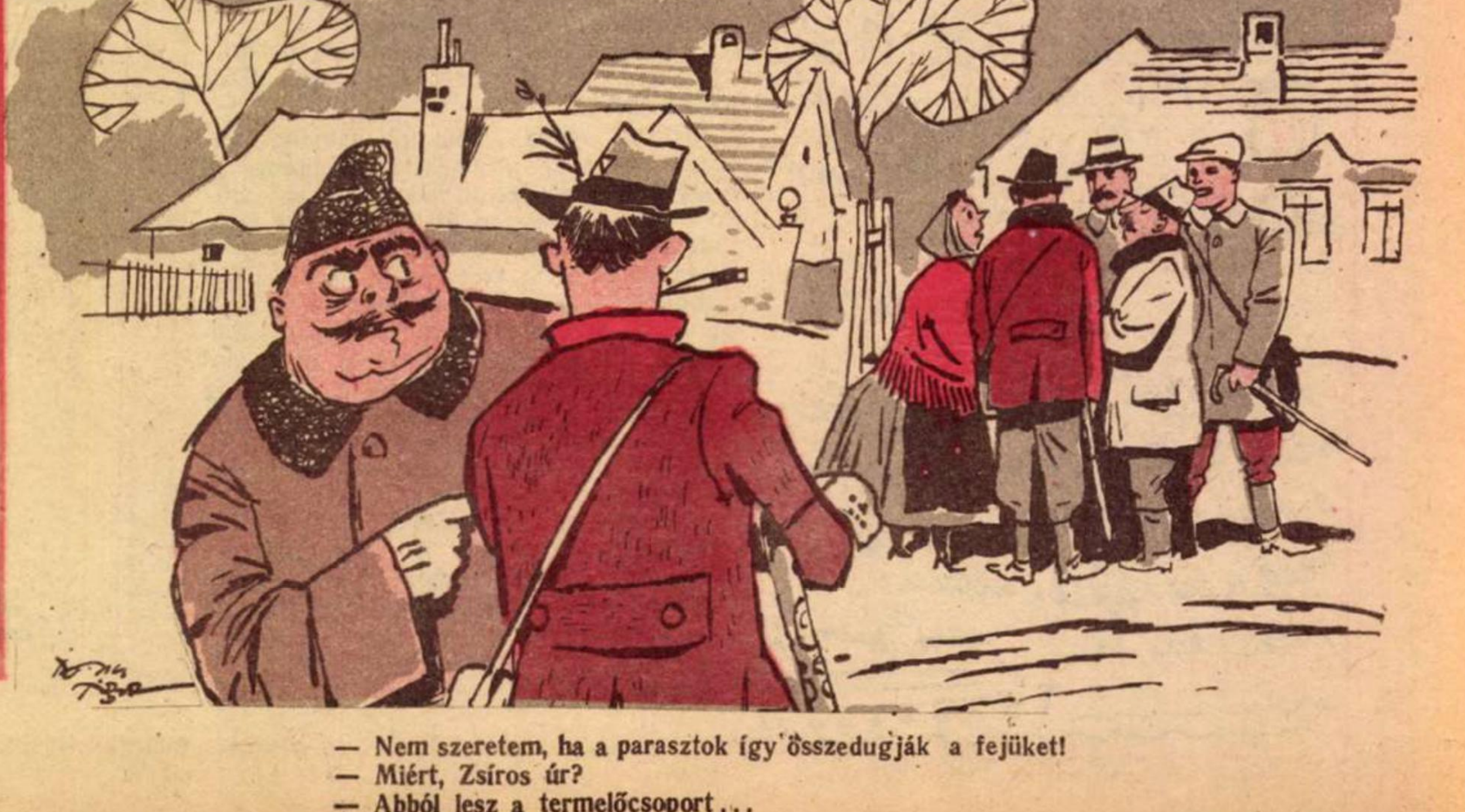

— Nem szeretem, ha a parasztok így összedugják a fejüket!
— Miért, Zsíros úr?
— Abból lesz a termelőcsoport...

Tabi László:

Egy és más...

Barátaim egyike meséli, hogy abban a házban, amelyben ő lakik, a karácsonyt megelőző szombaton elromlott a lift. Mindjárt karácsony után bejelentették a Felvonójavító N. V.-nak, hogy elromlott a lift. Két nappal később megjelent a házban két ember, akik kijelentették: tudomást szereztek arról, hogy elromlott a lift. Hajlandónak is mutatkoztak megjavítani magánvállalkozásban, mert mint mondották, nincs annál kellemetlenebb, mint ha elromlott a lift. A házmester azonban elutasította a két magánszektort azzal, hogy ő már az N. V.-nél bejelentette, miszerint elromlott a lift. Erre a két magánszektor csak gúnyosan mosolygott, mondván: sok a dolga az N. V-nek, nem egyhamar száll az oda ki, ahol elromlott a lift. A házmester azonban makacs volt s úgy vélte, majd csak kijön az N. V. embere, ha már egyszer elromlott a lift. De mert az N. V. embere nem jött ki, egy hét múlva bement az N. V.-hez a Horn Ede-utcába, hogy újfent megmondja: elromlott a lift. Hát ugyan kit látott ott dolgozni az N. V.-ben? A két magánszektor egyikét, aki úgylátszik mint magánember tudta, de mint N. V. nem tudta, hogy a barátoméknál elromlott a lift.

Ha mármost elővennék ezt az embert bürokratikus hatalommal való visszaélése miatt, bizonyára azt mondaná: ő a szabad idejében ment ki liftet javítani, hogy a köz érdekében dolgozzék és tehermentesítse az N. V.-t, amelynek nincs ideje kimenni oda, ahol elromlott a lift. Én azonban ezt az édesbús regét nem hinném el neki, bár ami az N. V. kevés idejét illeti, igaza lehet, hiszen a barátom azóta is gyalog jár, hogy házukban karácsony előtt elromlott a lift.

(Ez még van?)

Tegnap vettem egy képeslapot az egyik körúti trafikban. A kirakatból vétettem be, úgy lenyűgözött. A képeslap fiatal leányt ábrázol a Városliget valamelyik részén, kezében egy szál virág, mögötte pad, mellette elegáns ifjú, glasszékesztyűben, piros ajka körül bájos mosollyal. Kettejük alatt pedig ez a vers:

Eljöttem a randevúra, szól kacagva a szép lány,
Mosolya csupa igézet, szép szeme csupa talány.
Krizantémot tart a kezében, huncut pillantás szemében,
Vajjon milyen harc dúl mostan udvarlójának szívében?

Én ezt a képeslapot elteszem, hogy bármikor elővehessem, ha émelyegni van kedvem.

(Vaddisznókolbász)

Vidéken jártam autón s farkaséhesen egy kocsmába tértem be, hogy egyem valamit. A kocsmáros hosszas kérlelés után végre kolbászt főzött ki, és elém tette.

— Ilyet még úgysem evett uraságod — mondotta — ez vaddisznókolbász.

Olyan éhes voltam, hogy nem riadtam vissza. De utána majdnem belebetegedtem. A kolbász édeskés volt, s úgy éreztem, hogy némi erdő- és moha-íze is van. És mintha szaga is lett volna. És olyan különös téglasárga színe volt, azt sem tudtam megszokni. Brrr.

Milyen furcsa... A vadász agyonlőtte a vaddisznót, s ezért nekem vaddisznókolbászt kellett ennem. Ha a vaddisznó lőtte volna agyon a vadászt, vadászkolbászt ehettem volna.

Lenin összegyűjtött műveinek kiadása elé

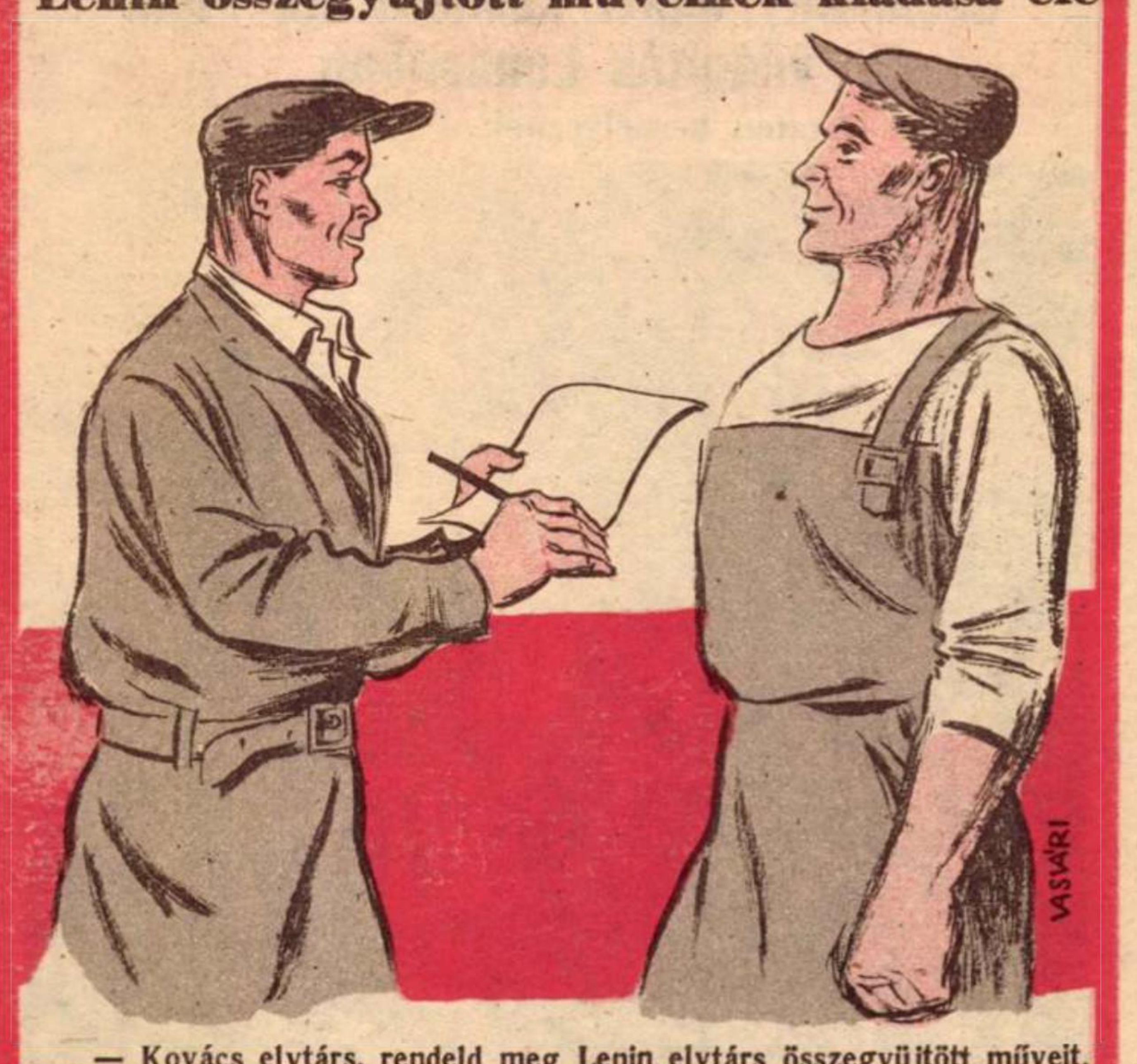

— Kovács elvtárs, rendeld meg Lenin elvtárs összegyűjtött műveit, mert Lenin...

— Köszönöm, nem kell hogy ajánld, mert a legjobb barátunk, Sztálin elvtárs már megmondta nekünk: „Emlékezzetek reá, szeressétek, tanulmányozzátok Iljicset, tanítómesterünket, vezérünket!"

A MI TENGERI HADERŐNK

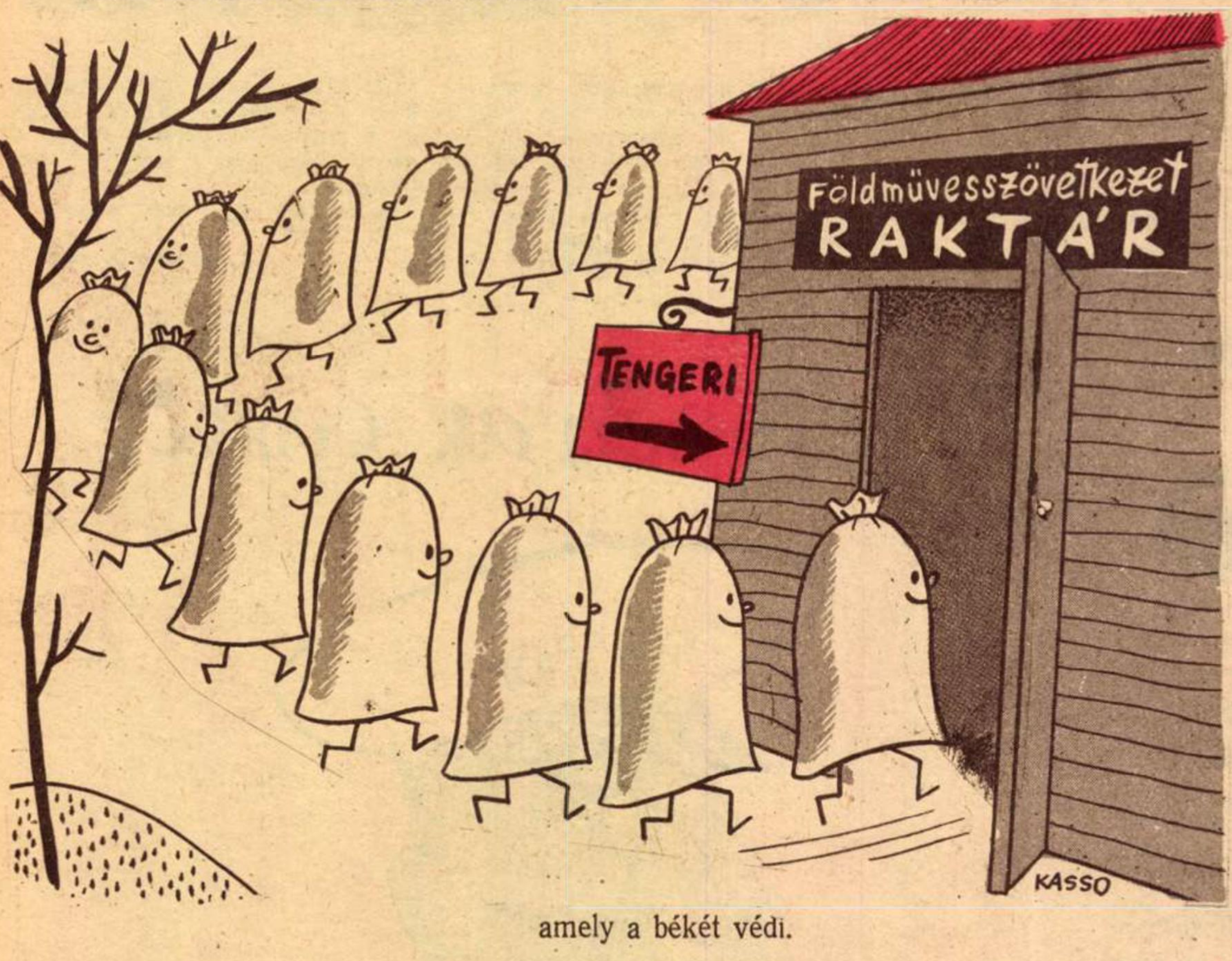

amely a békét védi.

A Szovjet Hadsereg ének- és táncegyüttese Budapesten

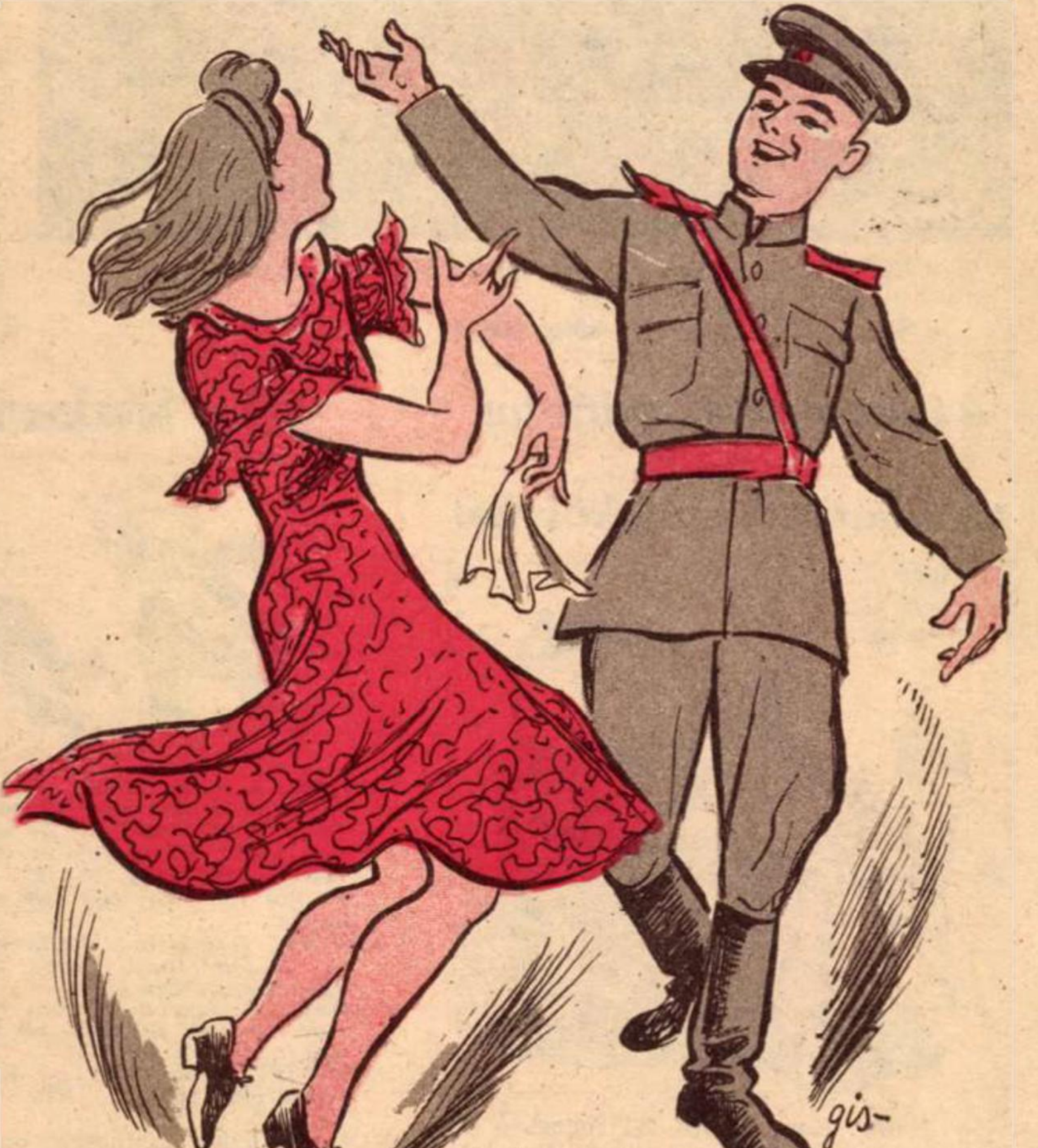

A harc művészei, a művészet harcosai.

A LEGIFIJABBAK IS RÉSZTVESZNEK

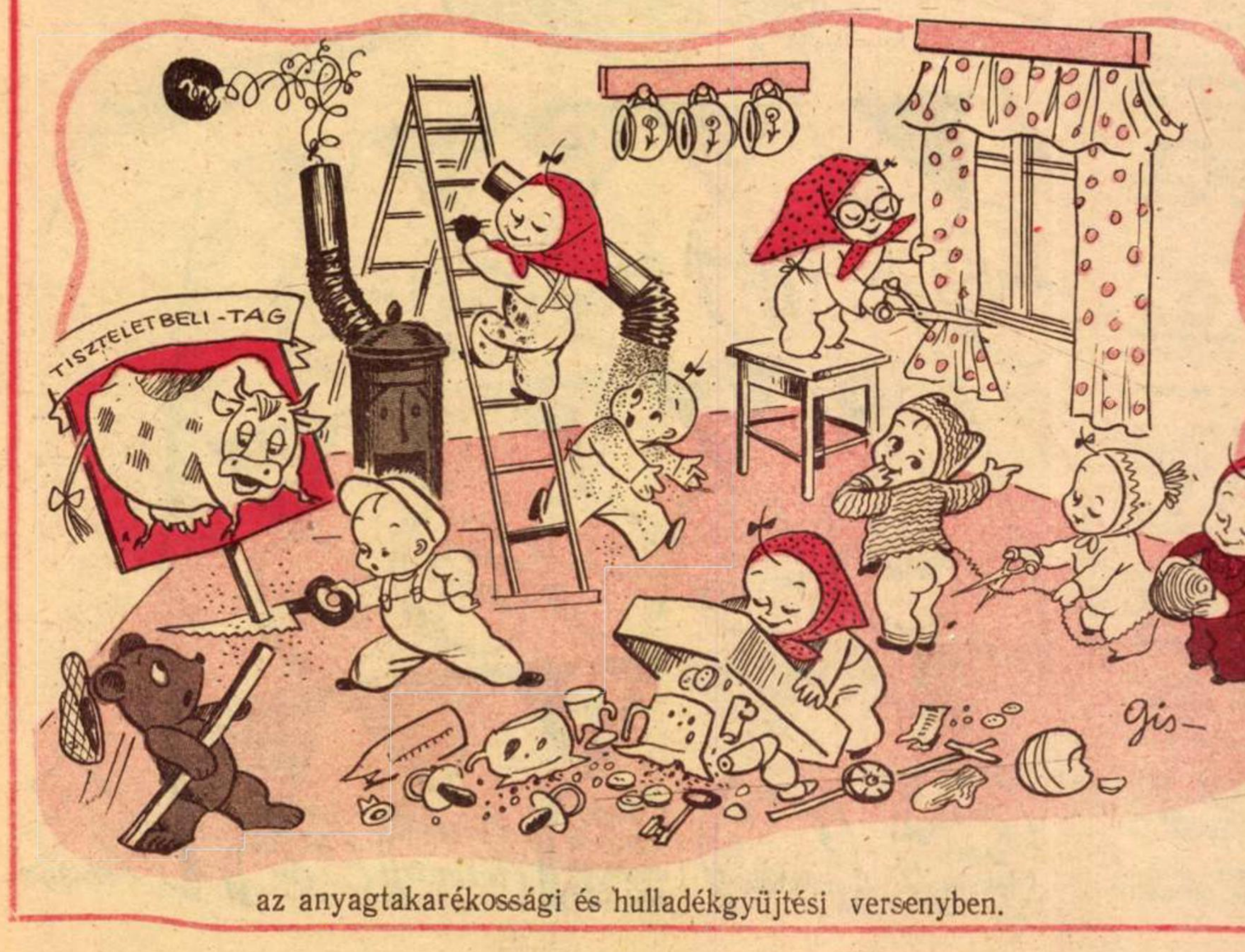

az anyagtakarékossági és hulladékgyüjtési versenyben.

Kis emberek közelről

Eisenhower

Eisenhower tábornok a legszerencsésebb hadvezérek egyike. A párizsi bevonulása alkalmával például óriási szerencséje volt, hogy nem tud franciául és nem értette, mit kiabálnak neki a franciák, Rómában pedig még nagyobb szerencséje volt, hogy nem tud olaszul.

Eisenhower nem hajhássza a népszerűséget. Amikor római látogatása alkalmával meglátta az őt váró tömeget, először az autó ülése alá akart bújni, de aztán inkább azt engedélyezte, hogy Scelba a tömeg közé lövessen.

Egyébként végtelenül szerény ember. Római bevonulásakor csodálkozva nézte az ellene tüntető hatalmas tömeget és szerényen megjegyezte:

— Nem tudom, miért haragszanak rám, hiszen én csak egyet kérek tőlük!

— Az igazán nem sok, tábornok úr — jegyezte meg Scelba.

— Na lássa! És az az egy, amit tőlük kérek, az se valami értékes dolog, hanem csak az életük!

Levél a Ludas Matyihoz

Kedves Ludas Matyi

A minap egy rokonomat kisértem ki a Keleti-pályaudvarra. A váróterem tele volt kulákokkal és mindegyiknél volt jó egy pár kétkilós kenyér. Kedves Ludas Matyi, nem lenne szíves nekem megmagyarázni, miért visz innen haza kenyeret a kulák tizkilószámra, hisz otthon a kamrájában mázsaszámra áll a liszt!

Szabó János,
Vas Gereben-u. 8.

Ludas Matyi válasza
Ezért:

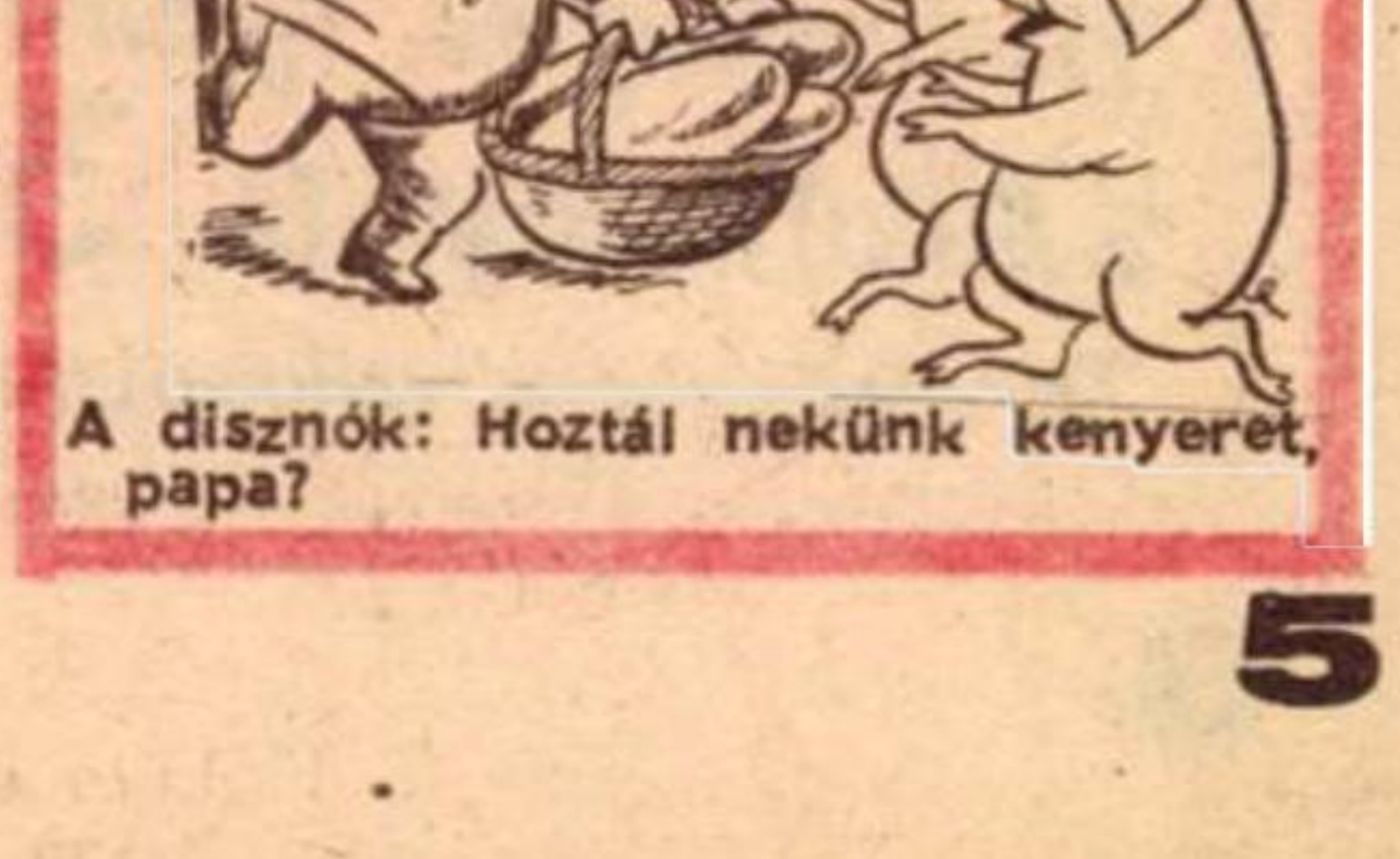

A disznók: Hoztál nekünk kenyeret, papa?

Szénhiány miatt szünetel az utcai világítás Londonban

(Ketten beszélgetnek a sötétben)

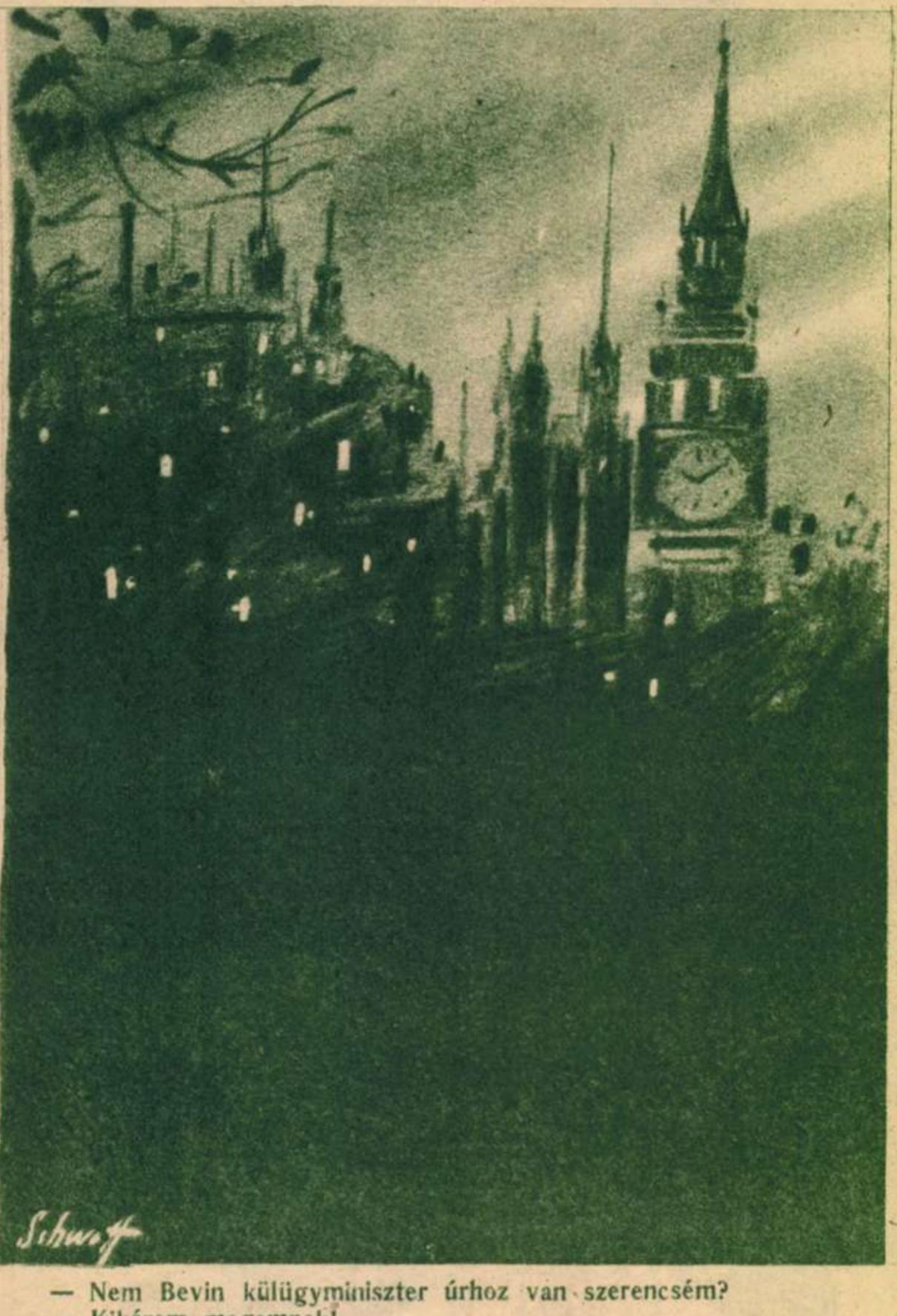

— Nem Bevin külügyminiszter úrhoz van szerencsém?
— Kikérem magamnak!
— Bocsánat, én csak egy sötét alakot láttam.

Csipetkét csinálok

Cseles, a kultúrvezető arra kért, hogy csináljak egy csipetkét a „Varga Julcsa bő szoknyája jujjujuj“ dallamára. Igy feleltem: „Nincs semmi akadálya, csak tudnám, mi az a csipetke...“ Cseles megmagyarázta, hogy a csipetke magyarul annyit jelent, hogy: csasztuska, vagyis hogy rigmus. Mivel rigmust csináltam eleget: vállaltam. Cseles megkért, hogy mindenkit csípjek meg a csipetkémmel, és ne kíméljem meg őt se. „Mi sem könnyebb!“ — kiáltottam fel, mert téma az — sajnos — volt az üzemben. Éjt nappallá téve megszületett a csipetke. Nem azért mondom, de klasszikus lett. Volt benne egy csodarím: hátam — májam. Volt egy strufli a vállalatvezetőről, aki légalább úgy szereti a bürokráciát, mint én a gulyásban a csipetkét. Ha valaki be akart hozzá jutni, először kérvényezni kellett. „Hehehe“ — nevetett rajta a vállalatvezető — „nagyon jó, remek... csak persze, elvtársak, nem tartom helyesnek, hogy a vállalatvezetésről“... Igazat adtam neki, és ezt a strófát kihagytam. Attól, hogy ez nem lesz benne, nem lesz sem jobb, sem rosszabb. A következő az übé-titkárról szólt. „Hahaha“ — nevetett az übé titkár — „rémesen humoros, de persze, elvtársak, nem tartom helyesnek, hogy az übé...“ Igaza volt. Ezt a szakaszt is kihagytam.

Igy történt ez végig. Mindenki, aki megtudta, hogy csipetkét írok, felkeresett, jót nevetett, aztán szakszerű okfejtéssel megmagyarázta, hogy persze, elvtársak, az nem helyes, ha őt kifigurázzuk. Végül csak két szakasz maradt. Csesről, a kultúrfelelősről és szerény magamról. Jót röhögtem magamban, mit szól majd hozzá a Cseles. Mondanom sem kell, ő is befutott. Hűvösen csak ennyit mondott: „Hát persze, elvtársak, nem volna helyes, ha pont engem és pont így...“ Kihúztam. Maradt a rólam szóló rész. Cseles majd megpukkadt a nevetéstől: „Tudom, hogy ez jó szakasz, de persze nem volna helyes, hogy pont a szerző...“ Kihúztam.

A csipetke nagy sikert aratott.

Mikes—Országh

Eisenhower A PÁPÁNÁL

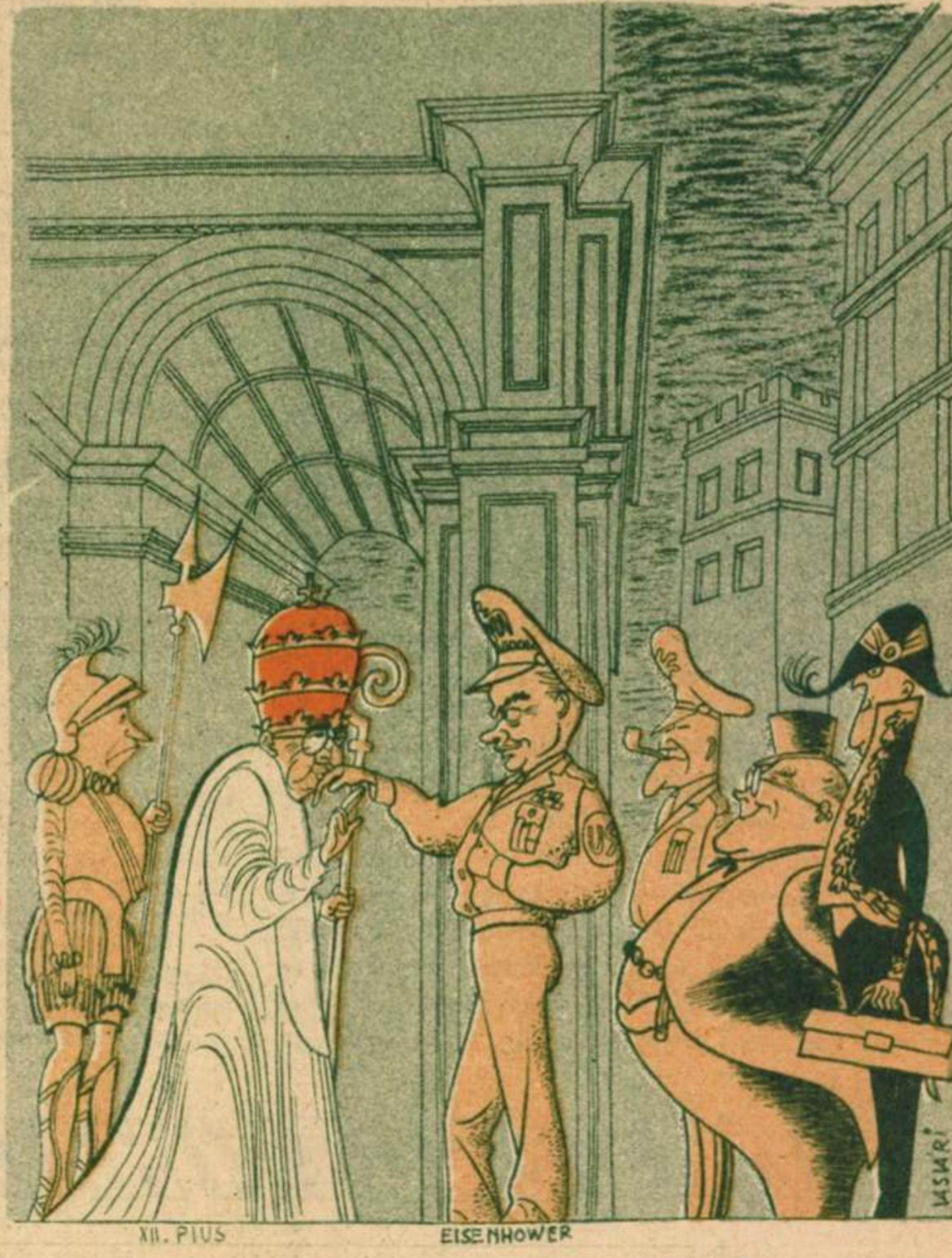

Az igazgatói irodában nevelik az Állatkert tigriskölykét

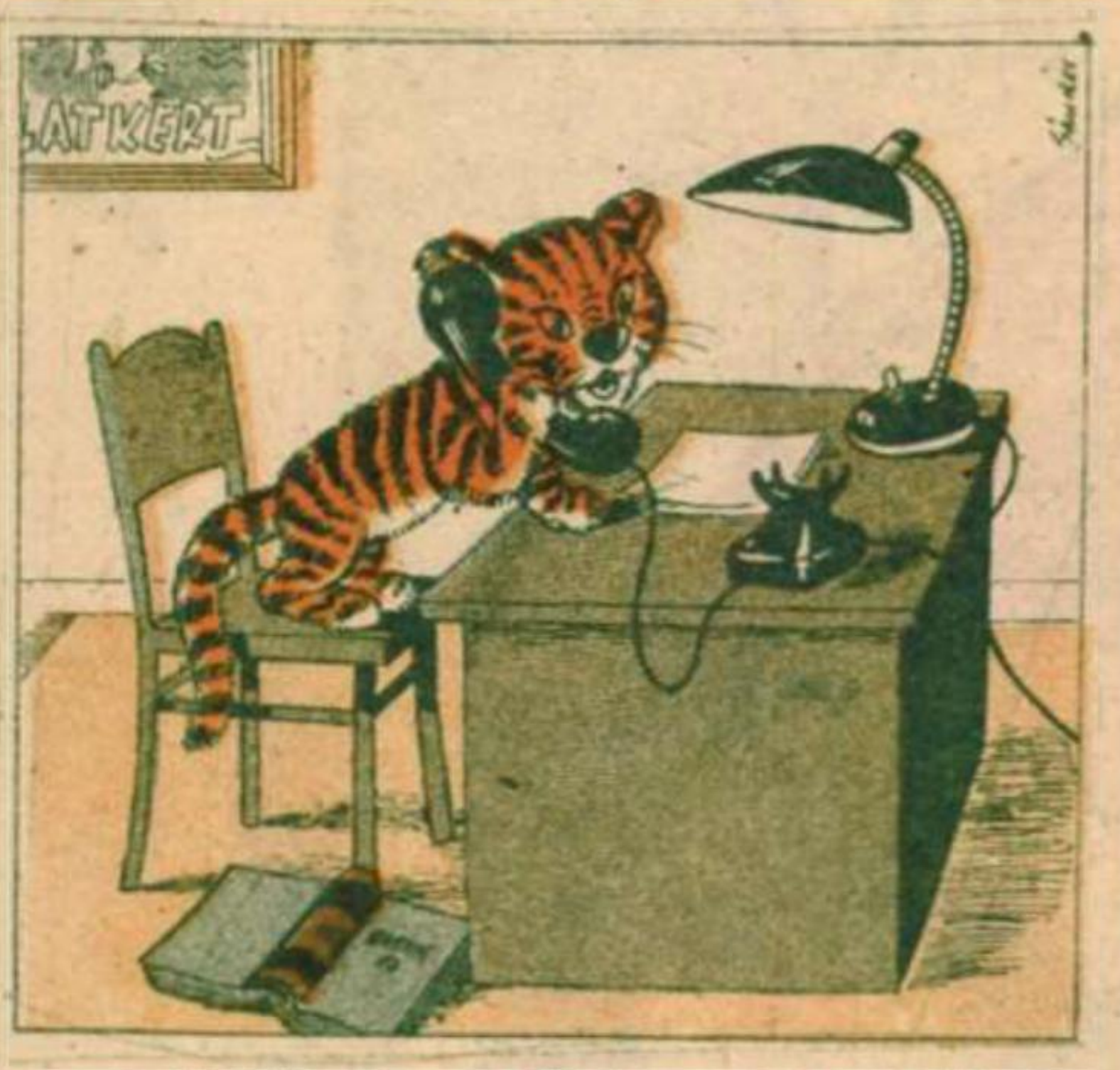

— Halló! Nem kérem, az igazgató úr pillanatnyilag nincs benn, itt a fogadott fia beszél.

Helyzetkép az angol élelmezési viszonyokról

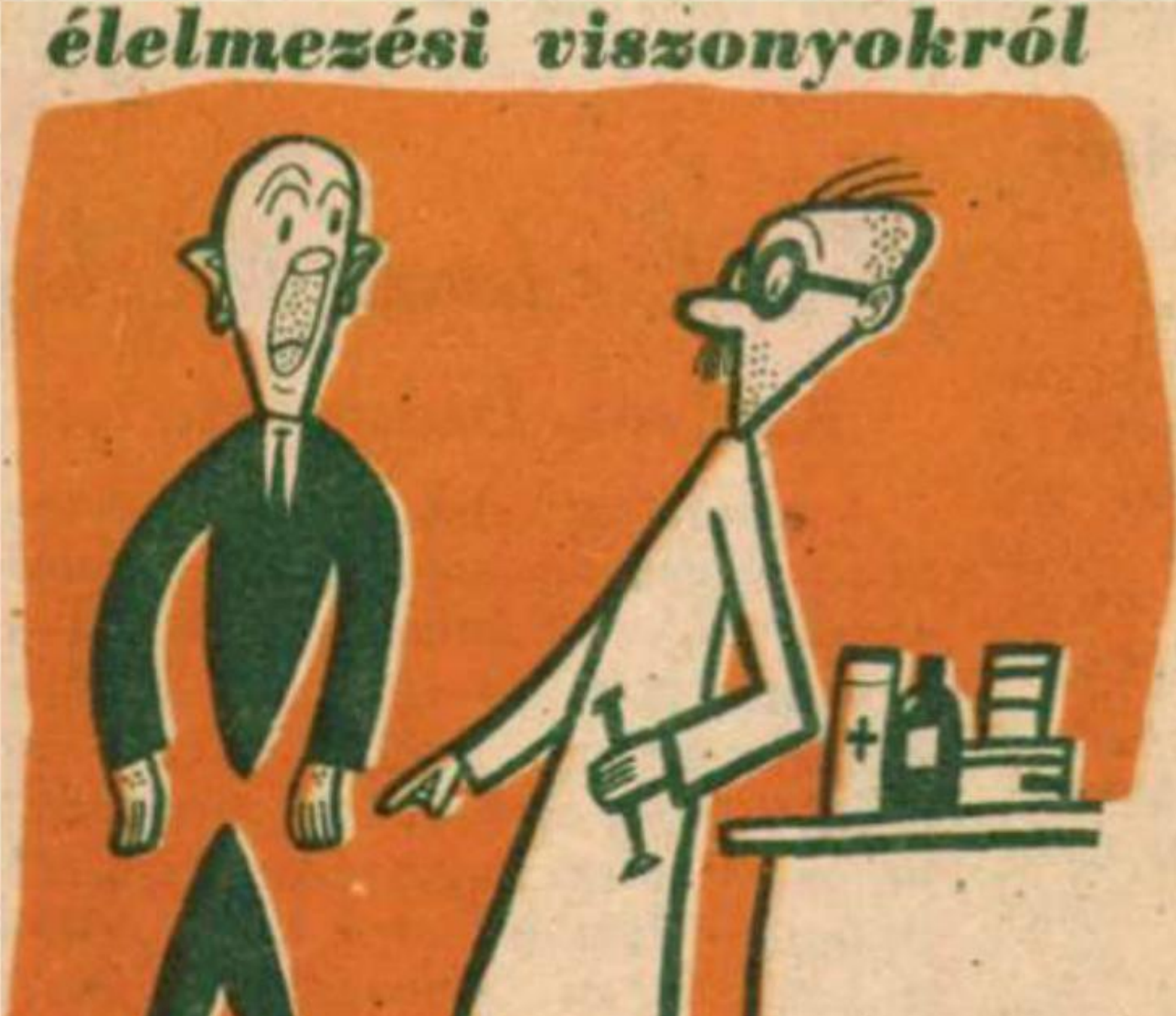

Orvos: Kérem uram, önnek az a baja, hogy túlságosan összeszorítja a nadrágszíját!

Szerkesztőségünk uj cime:
V. Alkotmány-u. 3.
Telefonszámaink változatlanok

Kis kabaré

TRUMAN: Á, isten hozta! Milyen kedves meglepetés Azt sem tudom, hol áll a fejem a sok gondtól! De kellemes lesz egy kicsit elbeszélgetni! Szivart, cigarettát? Helyezze magát kényelembe! De jól fog esni egy kis jóizű beszélgetés!

LÁTOGATÓ (rágyujt): Meghiszem azt! Hát azt hiszem, most Korea a legérdekesebb beszédtéma...

TRUMAN (elkomorodik): Pont Korea? Arról nem szeretek beszélni, ott rosszul mennek a dolgok...

LÁTOGATÓ: Ó, bocsánat... Egészen elfelejtkeztem róla... Mit szól Vietnamhoz?

TRUMAN: Csak Vietnamot ne emlegetné! Beszélgessünk akármiről, csak Vietnamról ne! Hiszen annyi téma van a világon! Annyi aktuális beszédtárgy van!

LÁTOGATÓ: Persze, persze. Ott van mindjárt a kitűnő Eisenhower romai látogatása...

TRUMAN: Hagyjuk ezt. Idegrohamot kapok, ha arra gondolok, hogy fogadták az olaszok az én tábornokomat! Azt akarja, hogy megüssön a guta?

LÁTOGATÓ: Oppardon, bocsánat, én igazán nem... Hagyjuk tán az aktuális dolgokat, csak idegessé teszik elnök urat... Beszélgessünk talán semleges témákról... Délamerika... Pálmák... Napsütés... Tüzes nők... Hehehe...

TRUMAN (ordít): Megbolondult? Pont Délamerikáról akar beszélni? Azt akarja, hogy megüssön a guta? Lombardo Toledano imperialistaellenes egységfrontot alakít a latinamerikai dolgozókból, te meg Délamerikáról beszélsz nekem?

LÁTOGATÓ (boldogan): Ó, elnök úr, tegezni méltóztatik?

TRUMAN (üvölt): Hogyne tegeznélek, te gazember, még a nyakadat is kitekerem! Azt akarod, hogy idegbajt kapjak?

LÁTOGATÓ: Igen... Nem... Elnök úr... Beszélgessünk Amerikáról... Az öreg USA-ról... Abban enyhet méltóztatik találni sebeire elnök úr...

TRUMAN: Enyhet? Most kaptam a jelentést, hogy december második felében rekordmagasságot ért el a tej, a hús, a kenyér és a zsír ára! Meg sztrájkok! Meg tüntetések! Pont az USA-ról kell neked beszélgetni, te bitang?

LÁTOGATÓ: De elnök úr... Én igazán nem... Beszélgessünk valami egészen semleges kérdésről, ami nem izgatja elnök urat... Például irodalomról... Olvastam tegnap egy könyvet, cccc... A hős halálosan szerelmes egy gyönyörű, szőke lányba, akinek olyan kék szeme van, mint a búzavirág, de a lány nem akar, mire a hős felakasztja magát...

TRUMAN (őrjöngve): Akasztás?! Mit, akasztás?! A jövőmet firtatod, te bitang?! Mars ki! (Kirúgja.)

TITO meg az érmei

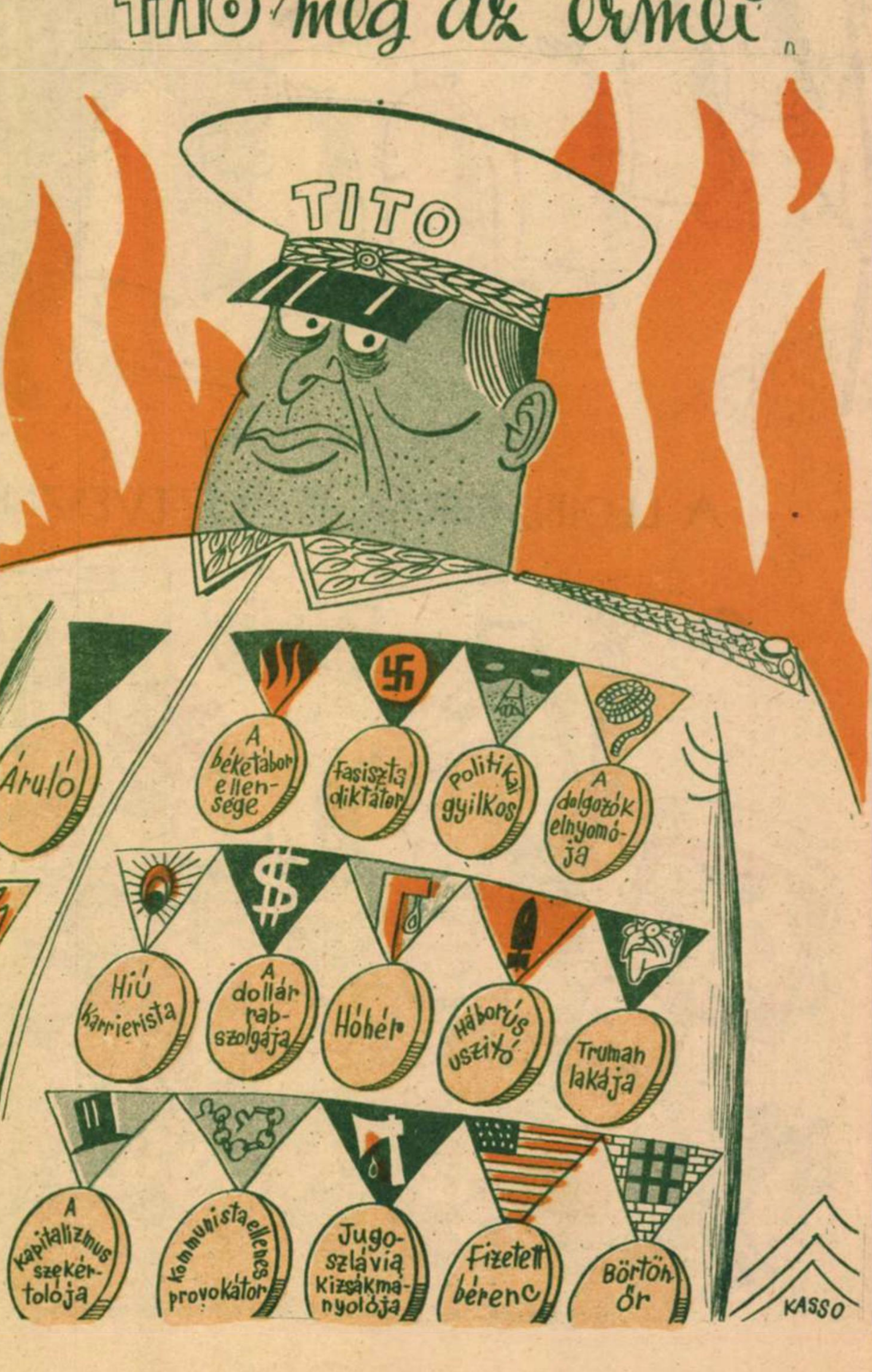

Hogyan képzeli Churchill az Egyesült Európát?

Churchill nyilatkozott legújabb tervéről, az Egyesült Európáról.

— Mi lenne az Egyesült Európa fővárosa? — kérdezték tőle.

— Természetesen csak olyan város jöhet szóba — felelte Churchill —, amely Európa központjában fekszik és Európa minden pontjáról villamoson és autobuszon jól megközelíthető. Szerintem a következő három város jöhet számításba: Washington.

— És mi lenne a pénzegység?

— Választhatunk a dollár és a cent között. Én inkább a dollárt ajánlanám, mert egy dollárban száz cent van, de egy centben már nincsen semmi.

— Ki lenne az Egyesült Európa vezére?

— Aki eddig: Truman.

— És hogyan vezetnék az Egyesült Európát?

— Ez igazán nem probléma. Az orránál fogva...

A miniszter viccel

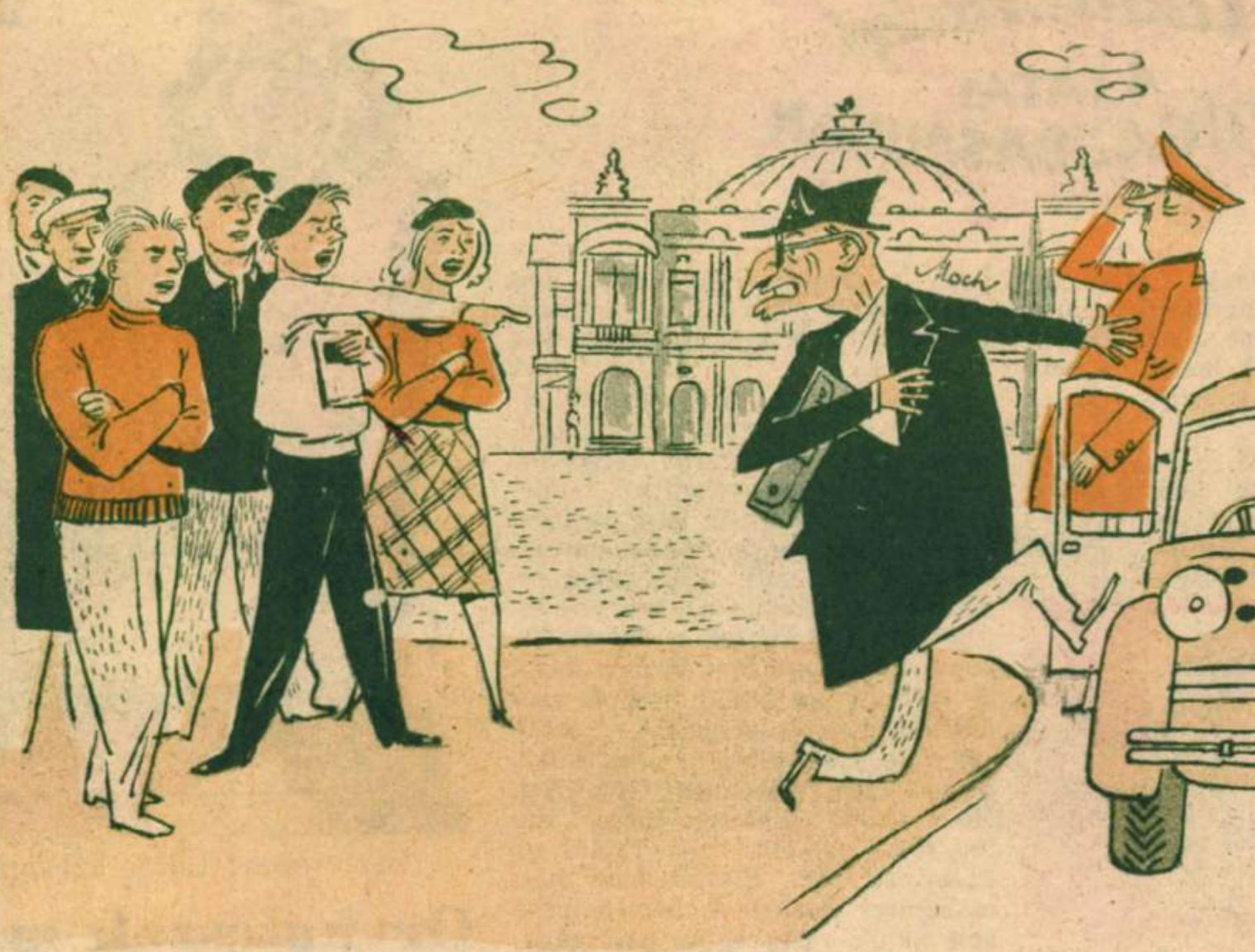

— Moch úr, ön nem engedte be a csehszlovák ifjúsági küldötteket Franciaországba? Hol itt az egyenlőség, testvériség és szabadság?

— Az egyenlőség az megvan! Ha maguk akarnának kimenni Csehszlovákiába, nem adnék útlevelet!

Aminek nem szabad lennie

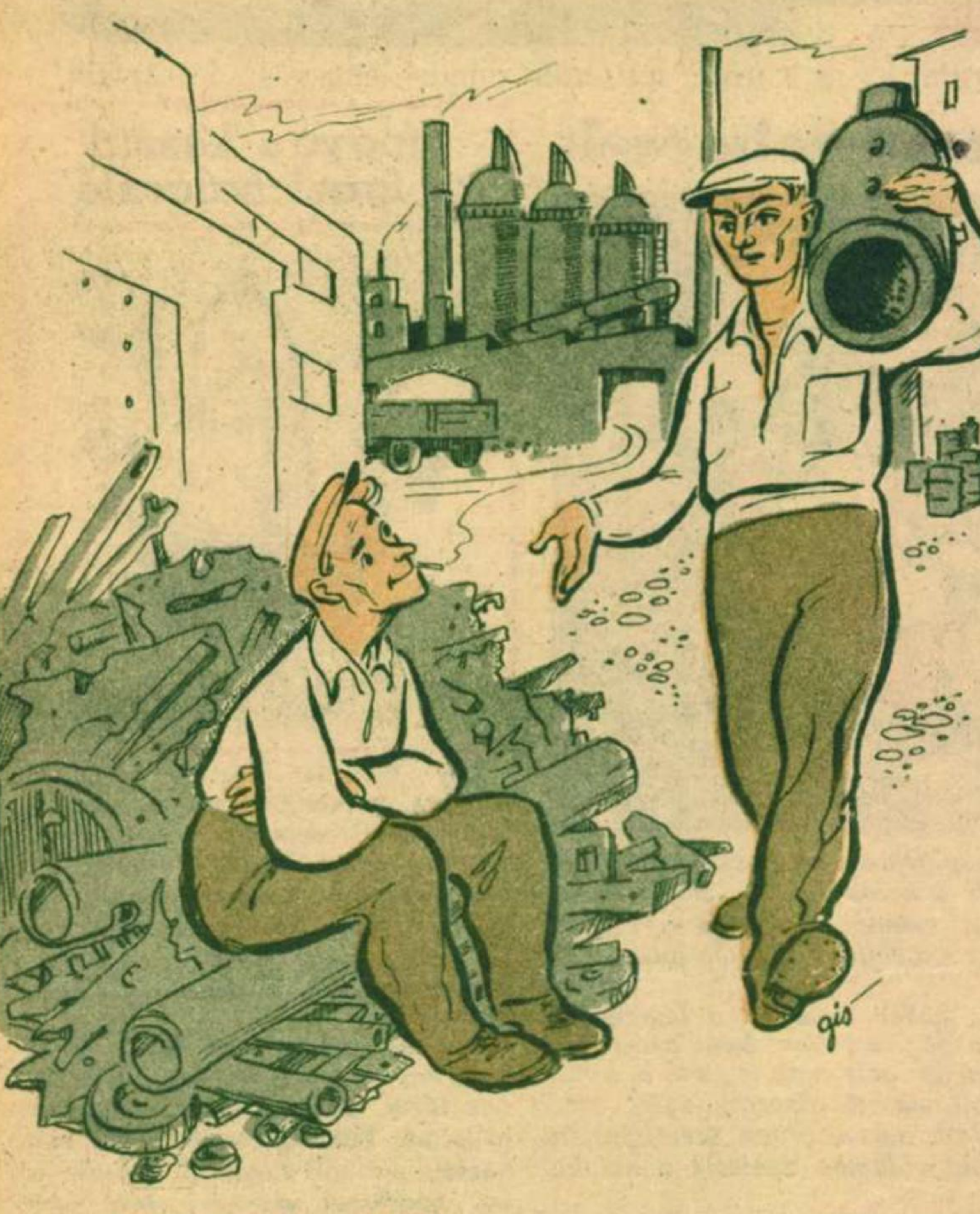

— Mit csinál itt szaktárs?
— Őrzöm ezeket a csöveket.
— Mit gyártanak ezekből?
— Semmit.
— Hát akkor miért nem adják át más üzemnek?
— Mert akkor nem tudok mit őrizni.

Hangulatos kép — parlagon egy gép

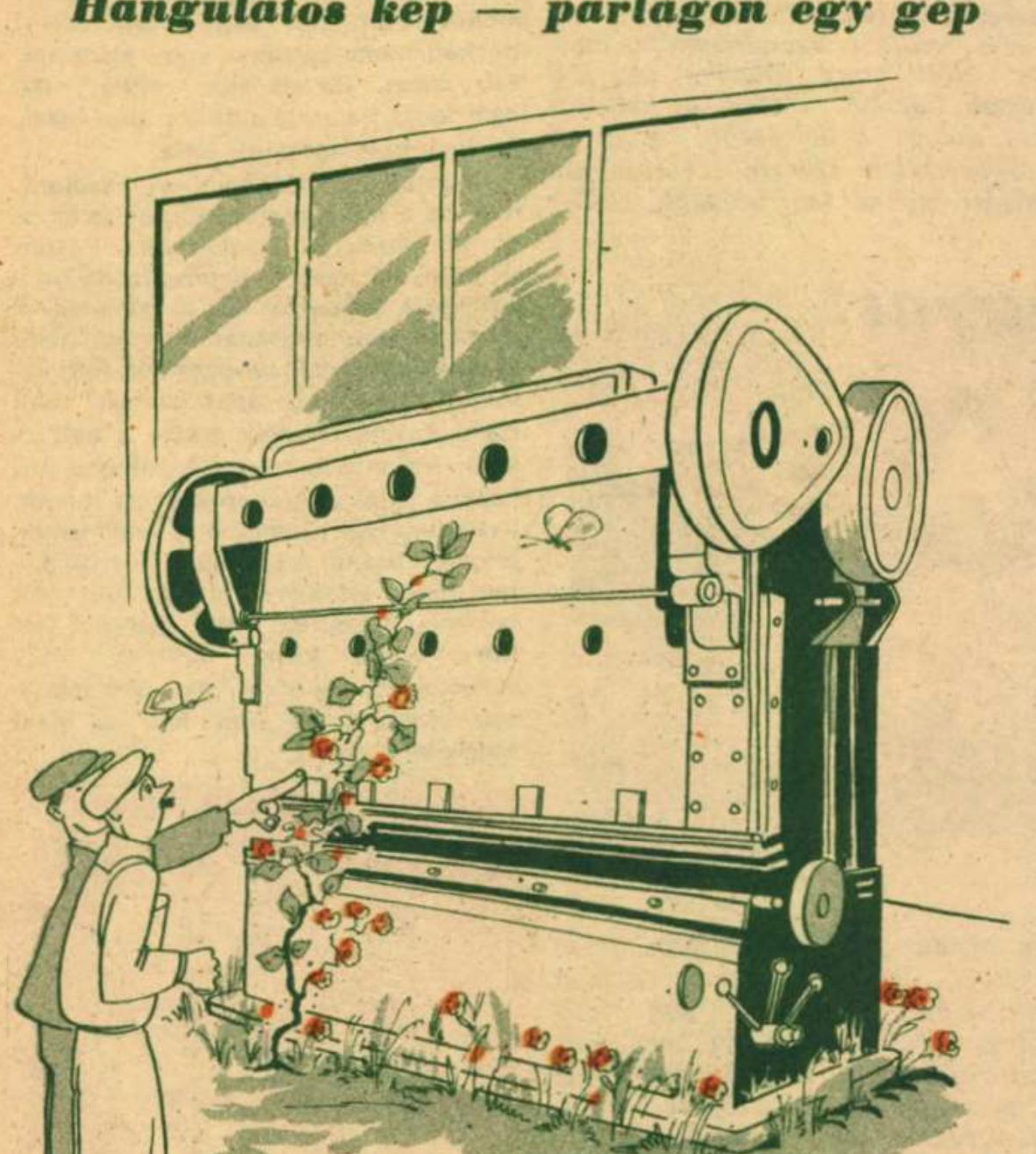

— Pechje van ennek a szegény hajlítógépnek.

— Miért?

— Mert a szomszéd gyárban nagy szükség volna rá, de itt benövi a fű...

Hogyan védekezzünk az influenza ellen?

(Angol humor)

Lehet, hogy elfogultak vagyunk a humor javára, de az a véleményünk, hogy gyakran egy vicc többet mond, mint sok hosszú magvas fejtegetés. Az elmult napokban egy figyelemreméltó humoreszket olvastunk a Sunday Express“ cimű angol ujságban az influenzajárványról, amely különös előszeretettel közeledik a rosszul táplált emberekhez. Az angol lap tréfacsinálója, bizonyos Nathaniel Gubbins kartárs az alábbiakban foglalja össze az influenza elleni védekezést.

Kérdés: Tekintettel a húshiányra, milyen ételeket fogyasszak ahhoz, hogy megerősítsem szervezetem ellenállását?

Felelet: Tokhalat, csirkét, pulykát, fácánt, fogolymadarat, fürjet, homárt, rákot, kaviárt, libamájpástétomot. Mivel azonban ezek sem kaphatók, egyék annyi zsiradékot, amennyit csak tud. Keljen fel korán és titokban falja fel az egész család jegyre adott szalonnáját, tojását és margarinját, mielőtt még a felesége és a gyerekek felébrednek. Ne feledje el, hogy kemény időket élünk egy könyörtelen országban. Választania kell: vagy ön, vagy a család!

Kérdés: Hogyan kerülheti el az influenzát a mama és a gyerekek?

Felelet: Mivel nekik is szükségük van szervezeterősítő zsiradékra, egyék meg a főzőzsírt. Ha panaszkodnak, világosítsa fel őket, hogy az eszkimók a gyertyát is megeszik és sohasem influenzásak.

Kérdés: Mi a véleménye a reggeli tornáról az ifluenza elleni küzdelemben?

Felelet: Kiváló reggeli torna az Ön számára, amikor reggelenként leoson a lépcsőn, s a konyhán át lábujjhegyen közelíti meg az éléskamrát, hogy megehesse a nemes zsiradékokat, mialatt a család alszik.

Kérdés: Mi a véleménye a szervezet edzéséről a fertőzés ellen?

Felelet; Kitűnő ötlet — a feleség és a gyerekek számára. Vegye rá őket, hogy élvezzék a telet, tartózkodjanak egész nap a friss levegőn, kivéve a vasárnapot, amikor az ön számára ebédet kell főzni. Ha a családja a szabadban tartózkodik, ön nyugodtabban fogyaszthatja el a család élelmiszeradagját. Továbbá: ha a család a szabad levegőn van, mialatt ön a meleg irodában tartózkodik, sok fűtőanyagot takarítanak meg s nem kell aggódnia az otthoni fűtés költségei miatt. Az aggódás csökkenti a szervezet ellenállóképességét és védtelenül hagyja a fertőzéssel szemben.

Kérdés: Mi a véleménye a vitaminokról?

Felelet: Nincs szüksége rá. Azok a vitaminok, amelyek a szervezet ellenállóképességének növeléséhez szükségesek, megtalálhatók az ön által elfogyasztott családi élelmiszeradagokban, s azokban az ebédekben, amelyeket a hivatalához közeli vendéglőben fogyaszt el. Ha úgy gondolja, hogy a családjának is szüksége van vitaminokra, forduljanak a legközelebbi orvoshoz.

Kérdés: Az oltást hasznosnak tartja?

Felelet: Igen, az orvos számára, ha pénzt kaphat érte. Ha nem, akkor nincs sok értelme az egésznek, hacsak nem akarja kísérletképpen kipróbálni a feleségén.

Kérdés: Mit tegyek akkor, ha minden elővigyázat ellenére mégis megkapom az influenzát?

Felelet: Maradjon ágyban és érje el, hogy az egész család gyengédsége és odaadása ön felé irányuljon. Semmiesetre se érezze magát olyan betegnek, hogy akár egyszer is elmulassza a reggeli tornát a család zsiradékanyagának megszerzése érdekében. Óvakodjék a diétától, az csak betegebbé teszi.

Kérdés: Mit csináljak akkor, ha a feleségem kapja meg az influenzát?

Felelet: Költözzék el a legközelebbi szállodába.

El tudjuk képzelni, milyen jóizüket kacagnak az angol családok e mulatságos humoreszk olvasása közben. S jól tudjuk, hogy a nevetés milyen áldás az ember életében.

Szegény kis veréb, nem győzi kivárni

(Új vizilovakat kapott a pesti Állatkert.)

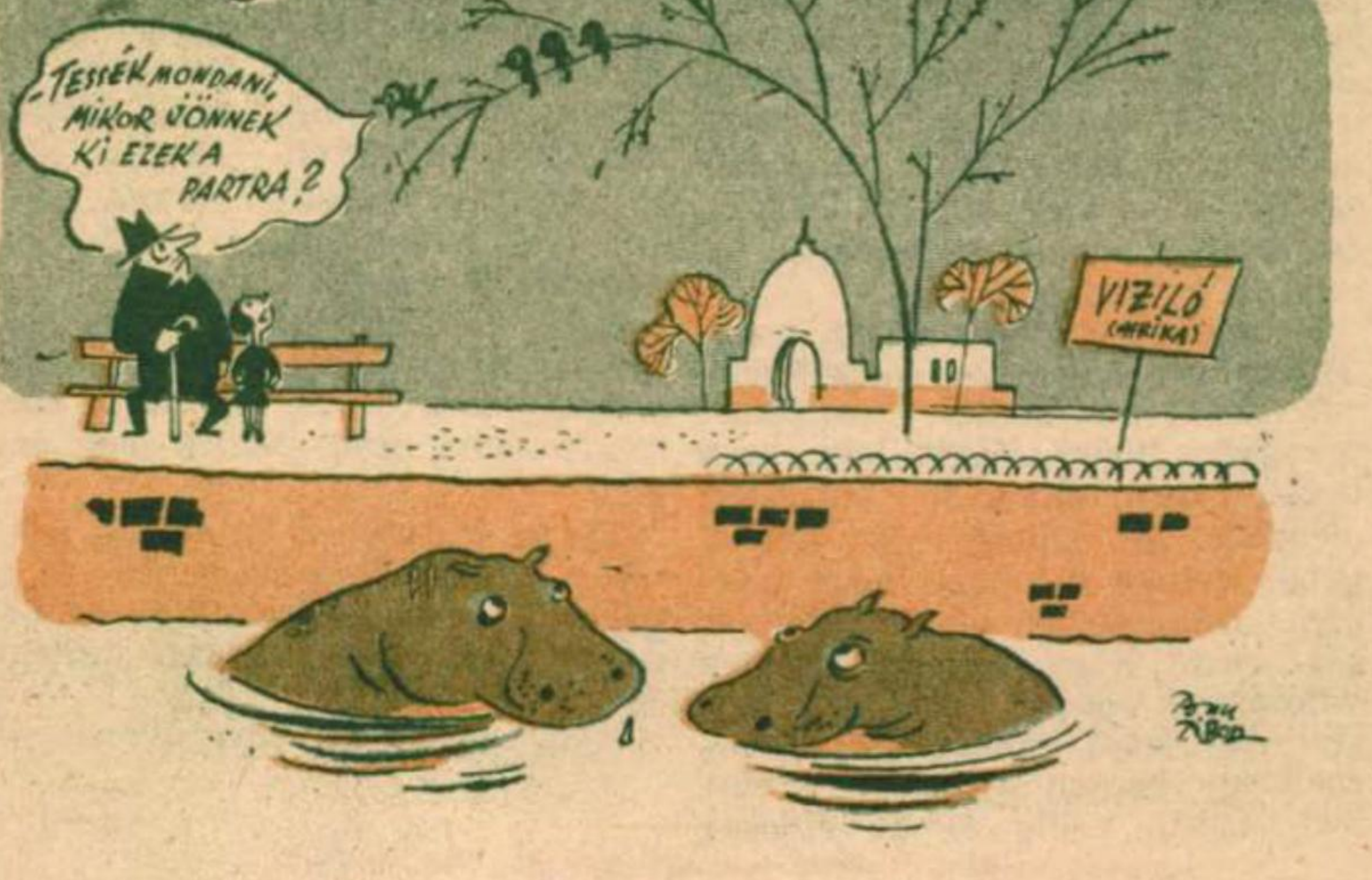
Tessék mondani, mikor jönnek ki ezek a partra?
Viziló (Afrika)

Amerikai kaland

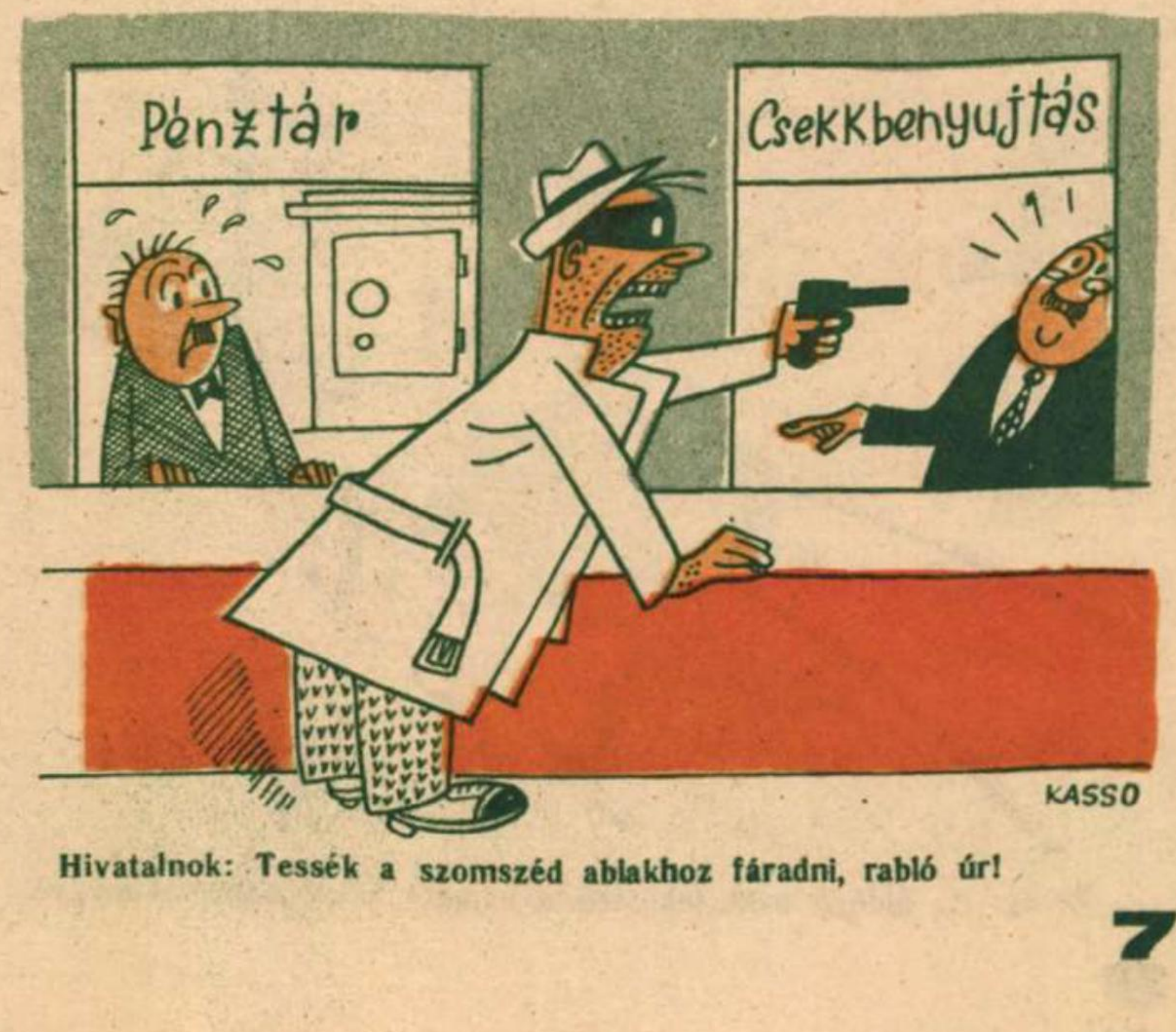

Hivatalnok: Tessék a szomszéd ablakhoz fáradni, rabló úr!

Ludas Matyi
A TATAI TÓGAZDASÁGBAN

Itt halat gyártanak. Méghozzá nem akármilyet, hanem jó, finom halat, mert a legmegfelelőbb nyersanyagot használják hozzá. A halat ugyanis halból gyártják. Ez az igazi.

A Tógazdasági N. V. tatai üzemegységéről beszélek, ahol a napokban látogást tettem. László Károly, az üzemegység vezetője fogadott, aki nemcsak kitűnő halszakértő és

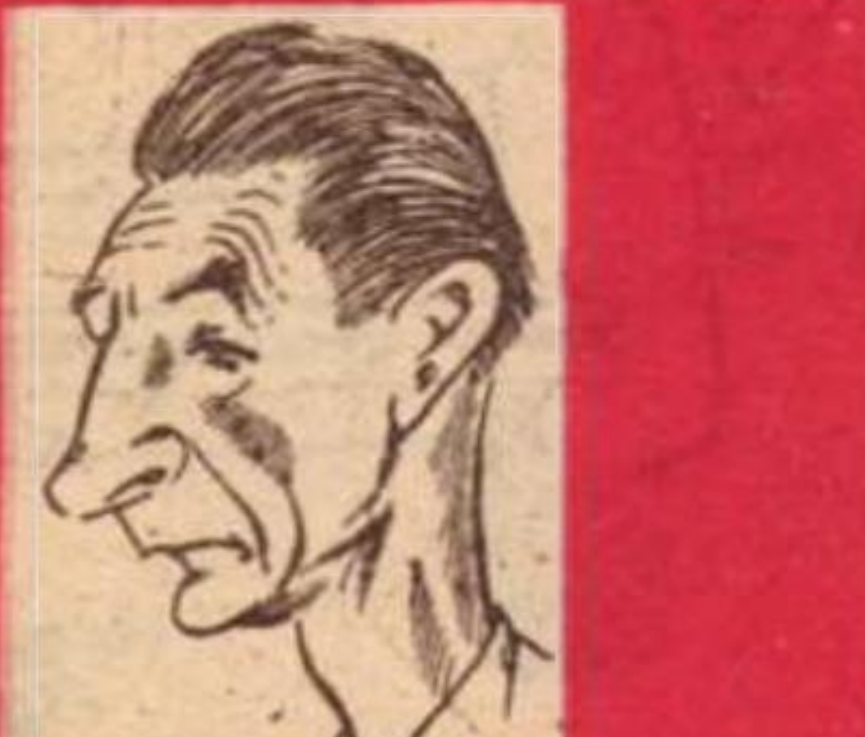

rátermett üzemvezető, de ezenfelül türelmes pedagógus is, mert töviről-hegyire elmagyarázta, mi is történik egy ilyen nagy tógazdaságban. Megpróbálom elmondani, mit tanultam. Azt hiszem, érdekes.

Nem kevesebb, mint 14 tó tartozik ehhez az üzemegységhez. A 14 tó összesen 1800 katasztrális holdat foglal el, közülük a tatai öreg tó a legnagyobb, 400 holddal. Negyven ember foglalkozik a milliónyi hallal mindössze.

A halat előbb tenyésztik és nevelik, azután hízlalják. Mindez azonban nem ugyanabban a vízben történik. 6 kis tóban a tenyésztett halak nevelőtanfolyamon vesznek részt, aztán áttelepítik őket hízókúrára a többi tó valamelyikébe. A halak gyorsan gyarapodnak. Az első nyár után 5—10 dekás halcsemeték a második nyár után már 40—45 dekát nyomnak, a harmadik nyár után már 2—3 kiló a súlyuk Ezzel aztán vizi pályafutásuk véget is ér és földi pályafutásuk megkezdődik, mert nem érdemes őket tovább hízlalni. Azt is tudom miért: többe kerül a táplálásuk, mint amennyit a súlynövekedésük megér.

Nos, a felnőtt halakat kitessékelik a vízből, s vonatra teszik. Megy a vonat exportra, megy a vonat belföldre s nincs az az érettségi találkozó, amely ezeket a végzett halnövendékeket mégegyszer az életben összehozná. Kiből paprikás lesz, kiből rántott, egyiket a sorsa majonézzal önti, nyakon, a másik saláta marad élete végéig. De közben persze a 40 halpedagógus neveli az új generációkat.

Minthogy én többek között a halakhoz sem értek, megérdeklődtem, mit eszik a hal, amitől olyan pirospozsgásra hízik? Megtudtam, hogy búzát, rozsot, általában szemes terményeket és csillagfürtöt. Legnagyobb erénye a halnak, hogy a keserű csillagfürtöt is megeszi, de sőt, nem hogy megeszi, hanem valósággal odavan érte, nem egyszer a vízből kimászva pitizik, csakhogy kapjon még egy porcióval. Ebben pedig az az érdekes, hogy a keserű csillagfürtöt más állat semmi pénzért sem hajlandó megenni. Ilyen egyéni gusztusa van a halnak.

De, ha már a halról van szó, elmesélem, hogy ebben a tógazdaságban háromféle hallal dolgoznak a halászmesterek. Ponttyal, süllővel és harcsával. Az első kettővel kitűnő eredménnyel, de a harcsával sok baj van. Nem akar tenyészni az a bestia az istennek se. Addig már eljutottak a tenyésztők, hogy a harcsa-mama férjhez ment, le is rakta az ikráit, meg is születtek a harcsacsecsemők — aztán egyszere csak eltűnt valamennyi, emberi szem többé nem látta őket. Hová lettek, senkisem tudja. Aki tud róluk valamit, írjon Tatára az üzemvezetőnek. Eltűnésükkor harcsabajuszt viseltek és némi halpénz volt náluk. (Az egész harcsaügyben az a legbosszantóbb, hogy Biharugrán, az ottani tógazdaságban megtelepedett a harcsa. Jeles halbiológusok most azt kutatják, mi az oka annak, hogy a harcsa, amely mégsem egy nagyon értelmes állat, így meg tudja különböztetni Tatát Biharugrától.)

Oktatóm ezekután felszólított, hogy kövessem és tekintsük meg a halak telelőjét. Azonnyomban felpattantam és indultam, mert különös élményre számítottam. Azt képzeltem, hogy a halak valami zárt és jólfűtött helyen telelnek, körülülik a duruzsoló kályhát és az elmult nyár emlékein ringatóznak. Kíváncsiságom csak egyre nőtt, miközben a januári süvítő hidegben bejártuk a tavak környékét, bekukkantottunk a kosárfonó, hálókészítő halászmesterekhez. Végre az öreg tó egyik végében megálltunk. Kísérőm lemutatott a vízbe: itt telelnek.

Számtalan szép nagy ponty nyüzsgött a vízben, amelyet egy melegforrás temperál. Itt már nem kell táplálni őket, mert a telet átvegetálják. Egyetlen táplálékuk az oxigén. Tavaszra 2%-ot vesztenek emiatt a súlyukból, de ez a 2% semmi ahhoz képest, amennyi szemesterményt *nem* esznek meg ezalatt.

László Károly és én sokáig néztük a halakat. Ő a szakember és a gazda simogató szemével, én bizony csak úgy egyszerűen néztem őket.

Valamennyien kitűnően úsznak.

(—)

Külföldön is szeretik a tatai pontyot

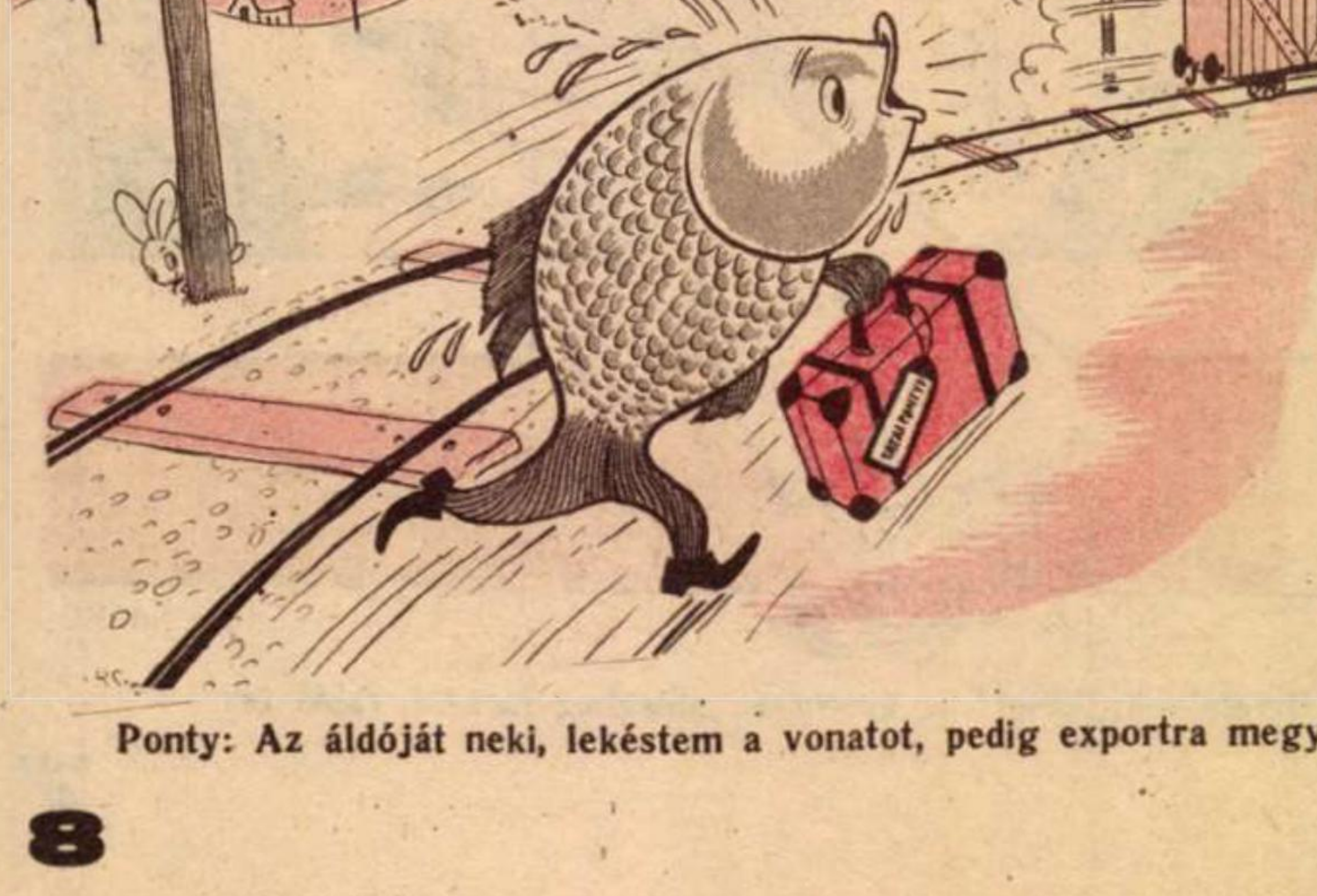

Ponty: Az áldóját neki, lekéstem a vonatot, pedig exportra megyek.

Zsigmond királytól Eszterházy Pál hercegig főurak bitorolták a tatai halastavakat is . . .

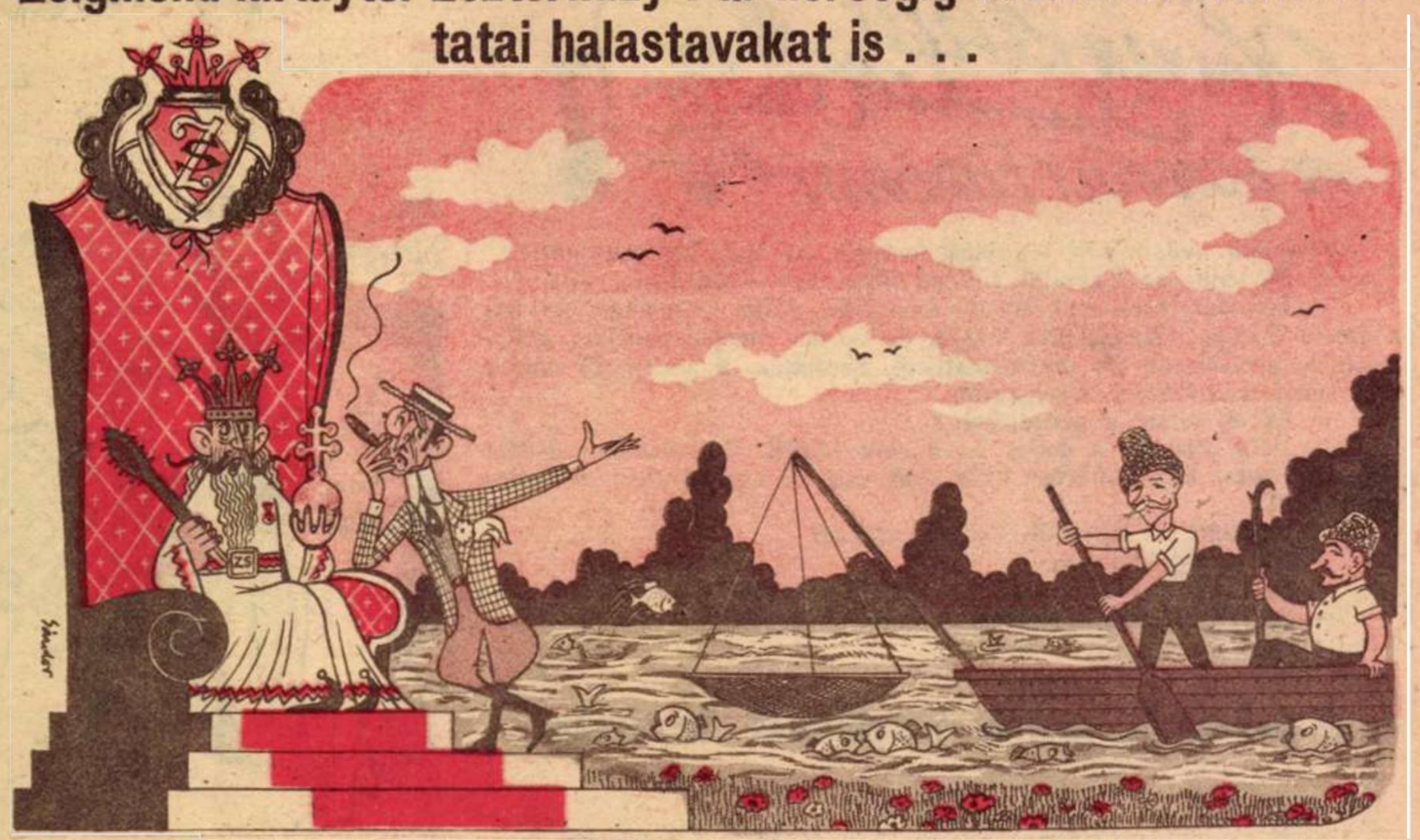

Eszterházy: Látod felséges uram, ez is a népé lett, mint minden ebben az országban.

Orvhalászok mint szerelmesek

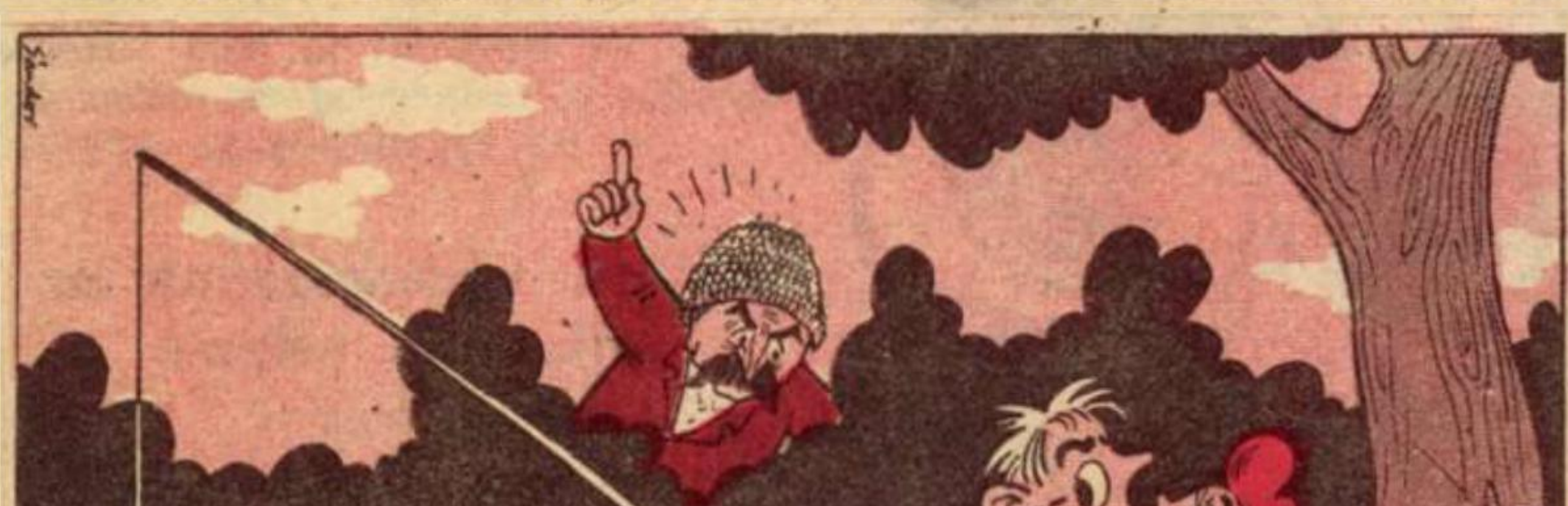

Az idő tavaszból nyárba hajló, a tó partján szerelmespár bámulja egymás orrát. Kiség bácsi pedig a tó és a halak őre, a szerelmespárt nézegeti nagy figyelemmel. Időnként azt mondja a szerelmes legény: „Pannám, édesem, mátkabogaram" — és csókolja Pannáját jócskán és imádattal telve.

Ezeket a szerelmes szavakat csak akkor mondja a legény, ha Kiség bácsi közelít, akinek nem tetszik a pár szerelme. Nem azért nem tetszik, mert Kiség bácsi már kialudt vulkán, akit csak a pipa, a túróscsúsza, meg a nagyfröccs érdekel, hanem másért. Éspedig azért, mert a szerelmespár elsősorban orvhalász s csak másodsorban szerelmespár.

Ha Kiség bácsi nincs jelen, a legény vidáman zaklatja a halakat és ilyeneket mond:

— Már cukkol, jó kapás volt, megvan másfél kiló; a fene egye meg a csőszt (ez Kiség bácsi), állandóan zaklat. — A lány pedig hallgat és lesi, jön-e a zaklatós Kiség bácsi, jön-e? Ha jön a csősz, zsineget, botot belevágja a legény a környező bokorba és kezdődik a szerelem:

— Kinek a fülecskéje ez a fülecske? Kinek a szájacskája ez a szájacska? . . .

Az öreg elmegy, kezdődik újra megint a horgászat, ha visszajön, kezdődik a szerelem: Ó imádlak én szerelmem, lelkecském . . .

Igen, az öreg itt van s mindjárt le is szidja a szerelmespárt, akik vidáman lopják a nép vagyonát s idő előtt orvul lábasba akarják keríteni a horog helyett hálóba kívánkozó halakat. Pedig a potykák csak a kerítőhálót szeretik, az kellemes dolog, kellemesebb, mint az orvhalász zsinegén ficánkolni és kétségbeesetten átkozni a csalafinta szerelmespárt, az orvhalászokat, a fejlődést kívánó tavi potykák, süllők ádáz ellenségét.

Jó étvágyat!

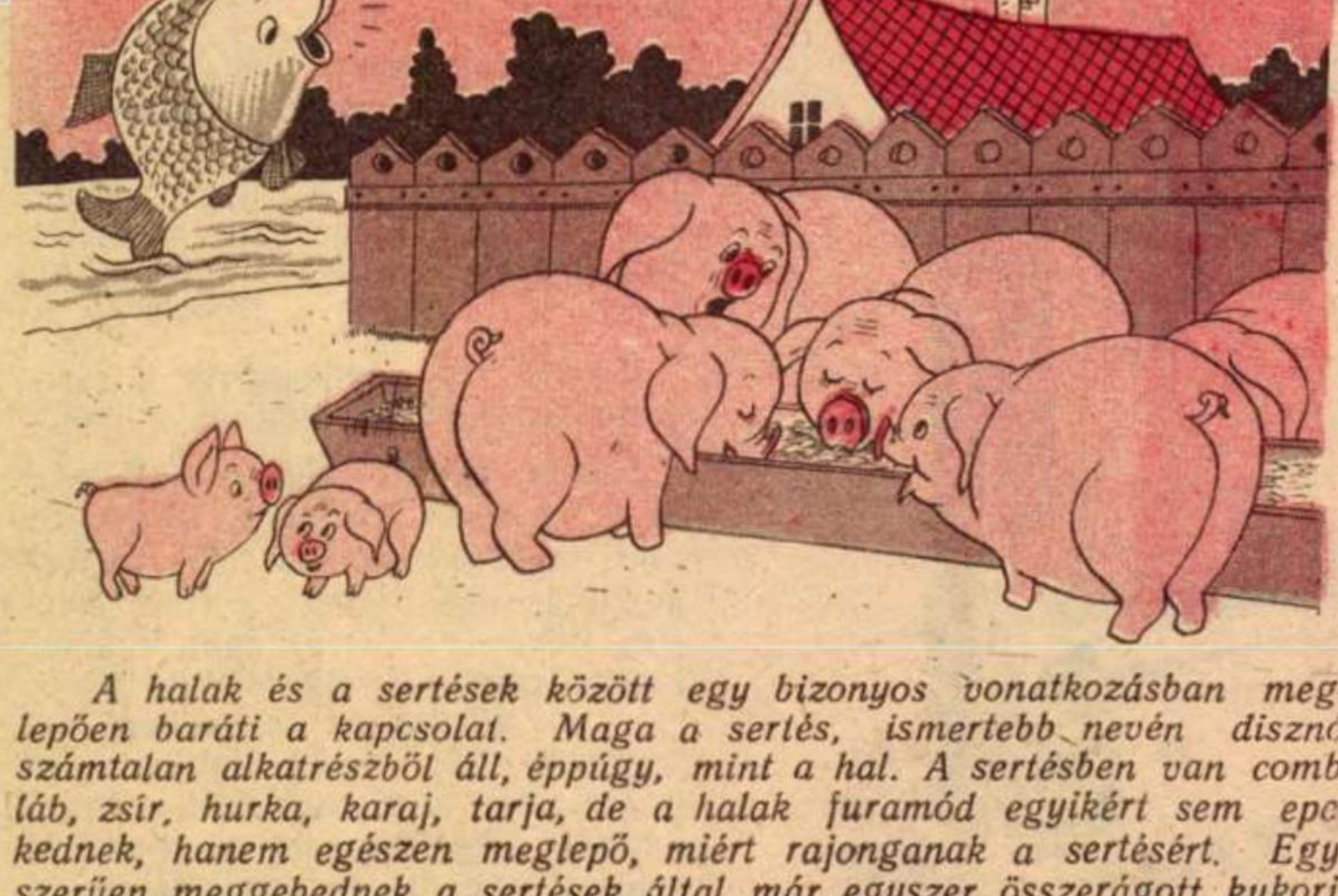

A halak és a sertések között egy bizonyos vonatkozásban meglepően baráti a kapcsolat. Maga a sertés, ismertebb nevén disznó, számtalan alkatrészből áll, éppúgy, mint a hal. A sertésben van comb, láb, zsír, hurka, karaj, tarja, de a halak furamód egyikért sem epekednek, hanem egészen meglepő, miért rajonganak a sertésért. Egyszerűen meggebednek a sertések által már egyszer összerágott kukoricáért, korpáért, amit a sertés a maga pazarló módján bőkezűen elhullat itt is, ott is, nem is gondolva arra, hogy a potykát vagy a süllőt a hideg rázza a vágytól. Pedig rázza s ezen a halgazdaság úgy segít, hogy összeköti a haltenyésztést a sertéshizlalással. A sertések úgy is, mint pöröltjelöltek, boldog együgyüségben éldegélnek s nem is gondolnak rá, hogy amikor a kukoricát ropogtatják, a moslékot habzsolják, tulajdonképpen előrágják a legpazarabb csemegét az ínyenc potykák számára. A sertések híznak, a potykák híznak s úgy a disznóknak, mint a cifra gusztusú potykáknak jó étvágyat kívánunk s reméljük, egy potyka sem csapja el a hasát a mértéktelen csemegézéstől.

Hogyan készül az igazi halászlé?

Egy legendát zúzunk porrá és hamuvá, amikor bejelentjük, hogy az igazi halászlé nem úgy készül, ahogy a pesti regék híresztelik. Aszongya a nagybudapesti lábasban halászó társadalom, hogy sokféle apróhalat kell összefőzni, aztán átszűrni s a szálkátlan lébe kell a nagy halat belefőzni.

Hát kéremszépen ez mese, lehet, hogy így is jó, de az igazi halászlét úgy főzik, úgy is főzik, ahogy mi hallottuk. Tehát gazdaasszonyok, szakácsok, kukták figyelem! Először is egy bográcsot veszünk, abba vizet teszünk. A vizet bográccsal együtt szabadtűzhelyre rakjuk és most jön az igazi szertartás.

Beledobáljuk a halakat, de nem aprókat, hanem mindjárt nagyocskákat, csak pontyot, olyan kilósféléket. Azután hozzácsapunk paprikát, meg karikába szeletelt hagymát és kész a móka, főzni kell vagy egy óráig. Közben kóstolgatjuk s vagy elsózzuk, vagy nem. Ha elsóztuk, akkor már nem igazi halászlé s akkor sem igazi, ha krumplit aprítunk bele.

Krumpli jó hajában vagy rósejbninak, de a hal megsértődik, ha krumplit hajítanak a bográcsba. Pesten például, ha nem is krumplit, de burgonyát a kontárok aprítanak néha a lébe, de le is mondhatnak róla, hogy igazi halászlének neveztessék kotyvalékuk. Másnemű állat zsírját csak főzni tanuló fruskák teszik a halászlébe. Valamennyire is öntudatos hal csak a saját zsírjában érzi jól magát.

Azt hisszük, körülbelül elmondtuk, hogyan készül az igazi halászlé. Lehet, hogy valamit kifelejtettünk, amit nekünk meséltek, azt azonban esküre emelt kézzel állítjuk, hogy sárgarépát, csipetkét vagy petrezselymet semmiesetre sem kell az igazi halászlébe tenni.

Jövő héten:
Ludas Matyi
a GANZ
VILLAMOSSÁGINÁL